

DEH Katılımcı Parti ve Örgütlerine Açık Mektup

Editörün Notu: Devrimci Komünist Parti, ABD tarafından Devrimci Enternasyonalist Hareket – DEH (Revolutionary Internationalist Movement – RIM) katılımcı partilerine 1 Mayıs 2012 tarihinde gönderilen tarihi belgedir. Enternasyonal Maoist hareket içindeki iki çizgi mücadelesinin nasıl geliştiğini ve Bob Avakian önderliğinde geliştirilen komünizmin yeni sentezi ile bilimsellikte çelişen geçmişin hatalı pozisyonlardan kritik kopuşun gerekliliğine yönelik oldukça önemli bir çalışma olan bu belgenin çevirisini okurlarımızın dikkatine sunarız.

Bu belgenin kaynağı için ayrıca bkz: <https://revcom.us/a/274/rimipublish-final.pdf>

Ayrıca

bkz:

http://demarcations-journal.org/issue03/letter_to_participating_parties_of_rim_revolutionary_communist_party_usa.pdf

Sevgili Yoldaşlar,

Devrimci Enternasyonalist Hareket'te bir arada çalışma deneyiminin, bizleri DEH içerisinde daha önce birleşmiş olan güçlerin temel meseleler üzerine ayrıştıkları keskin bir kavşağa getirdiği bir dönemde yazıyoruz. Günümüz dünyasında gerçek komünizmin olması için, uluslararası komünist hareketi hangi ideolojik ve politik çizginin tanımlayacağı en temel meseleleri üzerine iki-çizgi mücadelesine katılmanın gerektiği bir dönem ile karşı karşıyayız.

DEH'in kuruluşu oldukça önemli bir rolün başlangıcıydı, ki DEH dünya Maoist güçlerinin -Çin'de 1976'da devrimin yenilgisinden sonra komünizme ilerlemek için Mao Zedong'un mirasını sürdürmeye bağlı olan güçlerin- embriyonik bir merkezi olarak 20 yıl boyunca bu rolünü oynadı. Hepimizin bildiği gibi, DEH son bir kaç yıldır böyle bir merkez olarak işlememektedir. Doğru bir ideolojik ve politik çizgi etrafında ilkeli bir

tutarlılık temelinde uluslararası bir düzlemde devrimci komünistlerin birliğine yönelik ihtiyaç bugün çok daha önemliken, bu işlemeyişin nedenleri mevcut kavganın parçalarıdır. Fakat böyle bir birlik ancak kararlı bir iki çizgi mücadelesi yoluyla ortaya çıkabilir ve çıkmalıdır da.

Bu süreci ileri götürmekte başarısız olmak ciddi zararlar vermiştir. Örneğin, 2011'de Kuzey Afrika'da ve Ortadoğu'da meydana gelen ayaklanmalar ve artçıları karmaşık ve çelişkili bir şekilde devam etmektedir ve "hatalı" çözümlere karşıt olarak, net olan şey temel bir devrimci çizgide savaştıkları komünistlerin uluslararası gücünün yokluğunun sonuçlarıdır. Bu ayaklanmada ve yine esas olarak emperyalist ülkelerde meydana gelen işgal hareketleri gibi diğer kitle hareketlerinde, insanlığın şu anda içerisine kilittendiği çerçeveyi kırabilecek güçleri meydana getirecek bir güzergâhta bu mücadelelere önderlik edebilecek keskin ve net bir devrimci komünist tasarıma ve giderek karmaşıklaşan durumu etkilemeye yönelik komünist güçlerin çabalarına büyük bir ihtiyaç bulunduğunu görmek kolaydır. Tüm dünyadaki kitlelere sunulan alternatifler, kapitalizmin ve emperyalizmin hakimiyeti güzergahından insanları özgürleştirmeye götürmeyecek ve sosyalizm ve nihayetinde komünizm güzergahına sokmayacak olan egemen sınıfların modası geçmiş sistemlerinden biri veya ötekidir.

Yaşayabilir ve gerçek anlamda özgürleştirici bir vizyon ve program sunmaya ve bu temelde kitlelerin önderliğiyle bağlantılar oluşturmaya muktedir gerçek bir devrimci komünist akım olmaksızın halk gerici alternatifler arasında sıkışmaya mahkumdur ve öyle de kalacaktır. Dünya çapında ortak bir ideolojik çizgi bağlamında belli ülkelerde kök salabilecek devrimci komünist örgüt ve önderliği yaratmak yeni bir proleter devrim dalgasını meydana getirmenin de can alıcı bir parçasıdır. Gerçek şu ki, komünizmin ne olduğu ile doğrudan ilgili bu ideolojik ve politik meselelerle yüzleşmeksizin ve *komünizm ile çelişen konseptlerden kopmaksızın* komünistlerin

uluslararası örgütlülüğü için yaşayabilir bir çerçeve olamaz. Uluslararası komünist hareketin gelişmesi gerekiyor ve Devrimci Komünist Parti ABD başkanı Bob Avakian'ın yeni sentezi ile geliştirilen teorik ve politik çerçeve bu türden bir gelişme için temel olarak hizmet etmektedir.

En temel anlamda şeyler, ne o, ne de bu partinin yıkılmış olmasından veya çizgi meselelerinde DEHKom'un (CoRIM) derin çizgi farklılıkları karşısındaki hareketsizliğinden ve ne de tüm olumsuz etkileriyle beraber Nepal'deki devrimin ihanetinden (bu konuda aşağıda daha fazla şey söyleyeceğiz) kaynaklı kördüğüm haline gelmiştir. Daha ziyade DEH ve UKH'nın krizi hareketin üzerinde yükseldiği anlayıştan ve Marksizm-Leninizm-Maoizm dediğimiz şeyden kaynaklanmaktadır.

MLM "ikiye bölünür." Onun devrimci, bilimsel ve doğru nüvesi hem değerlendirilir, hem de yeni aşamalara ilerler, fakat teori ve siyasetteki ikincil olsa da gerçek olan ve zarar veren hatalara karşı, gerekli olan atılımı gerçekleştirmenin bir parçası olarak, mücadele edilmelidir. Bu, Bob Avakian ve partimizin takındığı ve bu büyük ihtiyacı yerine getirmek için bize katılmaları noktasında diğer hareketlere yaptığımız çağrının içeriğidir. Bunun tersine bir çizgi ve bakış açısı bir taraftan komünizmin yeni sentezini "karşı-devrimci" olarak yaftalarken, bu aynı hataları ilkesel bir düzeye çıkarmakta ve Mao'un temsil ettiği ve oluşturduğu devrimci komünist siyaset ve ideoloji ile ortak yanı sadece içi boş bir kabuk şeklindeki "Maoizm"i inşa etmektedir.

I. KOMÜNİZM BİR YOL AYRIMINDA

Çin'deki darbeden sonra DEH'in kuruluşu tüm dünyadaki devrimci komünistlere cesaret ve yönelim verdi. DEH bir ideolojik ve politik mücadeleye girdi ve kendisini Deklarasyon'da yansımalarını bulan o dönemki ileri anlayış üzerine temellendirdi. Onu birleştiren bu temel ile birlikte farklı ülkelerdeki yoldaşlar kendi ülkelerindeki devrimci sürecin gelişim aşamasına ve stratejisine uygun olarak devrimci

komünist pratiğe yoğunlaştılar. Bazı örneklerde, ki en dikkat çekenleri Peru ve Nepal'dedir, yoldaşlar kendi ülkelerinde halk savaşında kitlelere önderlik etmede gerçek atılımlar gerçekleştirebildiler. Fakat farklı ülkelerdeki yoldaşlar ciddi engellerle karşılaştılar ve bazı yerlerde devrimci süreç ters gitti veya durgunlaştı, ki bunların da DEH üzerinde bir bütün olarak etkisi oldu. Farklı ülkelerdeki ve dünya düzlemindeki tüm bu deneyimleri bilimsel bir incelemeye tabi tutmaya yönelik gerçek bir ihtiyaç vardır. Dahası, bu deneyimleri ve komünist hareketin geneli kapsamında bu deneyimlerin ve komünist teorinin tarihsel ve şimdiki gelişimlerinin özetlenmesinden öğrenilenleri bir yerlere oturtmaya ve bundan ve yine daha geniş anlamda toplumsal ve bilimsel deneyden ne dersler çıkarılması gerektiğine yönelik ortaya çıkan çizgilerle mücadeleye katılmaya yönelik bir ihtiyaç vardır.

Partimiz yıllardır, mevcut krizin niteliğine ve nedenlerine yönelik anlayışını ortaya koyarak ve Bob Avakian tarafından ileri sürülen *yeni senteze* yoğunlaşmaya davet ederek ve bunda ısrar ederek, uluslararası komünist hareketin yüz yüze kaldığı yol ayrımına dikkat çekmektedir. Doğrusu DEH'in son süreçteki deneyimine istinaden, devrim yapma sürecindeki gerçek engellere ve çelişiklere yönelik, hatta çok daha önemlisi, proleter devrimin özetlenmesi ve ondan öğrenilmesi bağlamında çok az inceleme oldu. Buna rağmen, gerekli tartışma başlamazken, uluslararası komünist hareket içerisinde devam eden ve keskinleşen ayrışmalar oldu, bunun da sonucu olarak, ne yapılması gerektiğine yönelik farklı öneriler oldu.

2009 yılında, komünist devrimin bir bütün hedefini özetlediğimiz ve komünist hareketin yüz yüze kaldığı mevcut krizi değerlendirdiğimiz "*Komünizm: Yeni Bir Aşamanın Başlangıcı, Devrimci Komünist Parti ABD'den Bir Manifesto*"¹ ismiyle bir belge yayınlandık. Yönelim Beşinci bölümdeki *Komünizm Bir Yol Ayrımında: Geleceğin Öncüsü mü, Geçmişin Bir Tortusu mu?* başlığı altında keskin bir şekilde özetlendi. 2009

yılında DEH'in tüm katılımcı partilerine ve örgütlerine bir mektup göndererek manifestoya yönelik değerlendirmelerini istedik. Bugüne kadar sadece birkaçı buna cevap verdi. Bu kabul edilemez bir durumdur, bu durum kilit kavşakta uluslararası komünist hareketi ilerletmeye yönelik yanlış yaklaşımın bir göstergesidir. Bunun yerine, buna yoğunlaşmayı reddedenlerden bazıları, "Marksizm-Leninizm-Maoizm" dedikleri şey temelinde, ve MLM'nin içeriğinin ne olması gerektiği ile ilgili herhangi bir tartışma yürütmeksizin, 2005'den beri Birleşik Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in kumandasında olan revizyonist çizgi ile bir ayrım çizgisi koymaksızın (ki 2011'deki çağrıda BNKP (M)'nin çağrıcı olması sürpriz değildir) yeni bir enternasyonal komünist hareket oluşturmak için çağrı yapmaktadırlar.

Mao'nun, *"ideolojik ve politik çizginin doğruluğu her şeyi belirler"* vurgusundan kaçınırken ve tüm kilit meselelere bu bakışla yaklaşmayı reddederken, MLM bayrağından bahsedilmesi yanlış ve ironik bir şeydir. Uluslararası komünist hareket bu türden ilkesiz birlik gerçekleştirme, Marksizm ile revizyonizm arasındaki ayrımı bulandırma ve pragmatizm temelinde ilerleme (ki bu gerçekte revizyonist konumları kabul etme anlamına gelmektedir) örneklerini çok gördü. "Düşman" ülkelerin işçilerine ateş etmelerinde "yoldaşların", kendi emperyalist devletlerini desteklemede demir attıkları İkinci Enternasyonal'in tarihi var. Birçok kuvvetin bütünlüklü deneyimi var. Örneğin, 1960'larda "Uluslararası Komünist Hareketin Birliğini» savunan Vietnam İşçi Partisi ve diğerleri. (Ki bu Mao tarafından önderlik edilen, modern revizyonizme karşı mücadelenin durdurulmasını talep etmek anlamına gelmekteydi.) Son birkaç on yıl içinde birkaç uluslararası inisiyatif de ortaya çıktı. Örneğin revizyonizme karşı mücadeleyi erozyona uğratmaya çalışan, birlik temeli olarak devrimci komünizmi değil de, başka bazı kriterler koyan Belçika İşçi Partisi ve Filipinler Komünist Partisi gibi.

Bob Avakian'ın Yeni Sentezi Nedir?

Belli bir zamandır Bob Avakian, önemli bir içeriğe sahip olan ve birçok farklı unsuru kapsayan *komünizmin yeni sentezini* geliştirmiştir. Avakian'ın bizzat kendisi ve partimiz, yayınlanan bir dizi dokümanda yeni sentezin içeriğinden doğrudan bahsetmişlerdir. Esas noktalar “*Komünizm: Yeni Bir Aşamanın Başlangıcı, Devrimci Komünist Parti ABD'den Bir Manifesto*” belgesinde özetlenmiştir. Manifesto'nun bunu nasıl ortaya koyduğunu incelemek faydalıdır:

“Felsefe ve metot açısından, bu yeni sentez, Marksizm'i daha bütünlüklü olarak bilimsel kökleri üzerine oturtmaktadır. Bu ayrıca Marx zamanından itibaren zengin tarihsel deneyimlerden öğrenmeyi, komünizmin esas olarak doğru olduğu kanıtlanan temel hedeflerini ve ilkelerini savunmayı, yanlış olduğu, veya artık uygulanabilir olmadığı kanıtlanan yönlerini eleştirmeyi ve atmayı, ve komünizmi daha da bütünlüklü ve sağlam bir şekilde bilimsel bir temele oturtmayı içerir.”

İnsan toplumunun komünizme doğru tarihsel gelişiminin ilk kavramlaştırılmasında, Marx'ın formüle ettiği biçiminde bile, bir tür dar ve düz doğrultuda seyreden bir bakış açısı eğilimi -her ne kadar bu eğilim kesinlikle ikincil olsa bile- vardı. Örneğin “yadsımanın yadsınması” (şeylerin, bir şeyin başka bir şeyi yadsıdığı bir tür süreç içerisinde ilerlediği, ve sırasıyla daha ileri bir yadsımaya, ve daha önceki şeylerden unsurlar barındıran fakat artık daha yukarı bir seviyede yeni bir senteze yol açtığı düşüncesi) kavramında, bu kendisini gösterdi. Felsefesi Marx (ve Engels) üzerinde önemli bir etkisi olan bu kavram, Hegel'in felsefi sisteminden devralındı, fakat Marx ve Engels bizzat felsefi idealizmin (tarihin aslında Aklın kendini dışarı vurup ortaya dökmesinden oluştuğu görüşünün) damgasını vurduğu Hegel'in diyalektik anlayışını yeniden düzenleyip materyalist bir temele oturtular. Bob Avakian'ın tartıştığı gibi, “yadsımanın yadsınması”, “kaçınılmazlık” doğrultusuna meyledebilir – sanki bir şey özgül bir şekilde başka bir şey tarafından hemen hemen

önceden belirlenmiş bir senteze götürecektir şekilde yadsınmaya zorunludur. Ve insanlığın tarihsel sürecine basmakalıp bir şekilde uygulandığında – şu kurguda olduğu gibi: ilkel sınıfsız (komünal) toplum sınıflı toplum tarafından yadsındı, ki bu bir daha ortaya çıkacak olan sınıfsız toplum tarafından yadsınacak, fakat bu kez en yüksek temel üzerinden ve tüm dünyada komünizmin gerçekleştirilmesi ile -insanlığın son derece karmaşık ve çeşitlilik gösteren tarihsel gelişimi konusundaki indirgemeciliğe yönelik eğilim, bir “kapalı sistem” ve “kaçınılmazlık”a yönelik eğilim, daha açık ve daha problemlili hale gelmektedir.

Bir kez daha, bu durum ilk ortaya çıktığında Marksizm’de ikincil bir eksiklikti (Avakian’ın yine ileri sürdüğü gibi: “Marksizm, bilimsel komünizm, doğaya ve tarihe yön veren bir tür istek ve hedefin olduğuna yönelik herhangi bir teleolojik kavramı kapsamaz, aksine bunu reddeder.) Fakat bu tür eğilimler komünist hareketin gelişimi ile birlikte kendilerini daha bütünlüklü olarak dayattılar ve bu durum Stalin’in düşüncesinde özellikle göze çarpar, ve buna olumsuz bir etkide bulunur, ki Mao -önemli açılardan Stalin’in “cansız katılığını”, mekanik, hatta biraz metafizik materyalizme yönelik eğilimlerini reddedip bunlardan önemli ölçüde kopmuş olsa bile- bu durum Mao’nun felsefi görüşlerini etkilemiştir. Bob Avakian’ın yeni sentezi, Mao’nun Stalin’den kopuşlarının bir devamını, fakat ayrıca bazı açılardan Stalin’in önderliğindeki komünist hareket içerisinde hâkim hale gelen düşünce biçimi olan ve bizzat Mao’nun kendisinin, tali olarak da olsa etkilendiği yönlerin ötesinde bir kopuşu içermektedir.

Enternasyonalizm

1980’lerin başında Bob Avakian, “*Dünyayı Fethetmek?*” adlı çalışmasında komünist hareketin tarihindeki yanlış eğilimlerin, özellikle de milliyetçiliğe yönelik – belli bir ülkedeki mücadeleyi komünizmi hedefleyen tüm dünya devrim mücadelesinden ayırmaya ve hatta onun üstüne çıkarmaya yönelik – eğilimin kapsamlı bir eleştirisini yaptı. Avakian, hem

Sovyetler Birliği'nde hem de Çin'de henüz bu ülkeler sosyalist iken, bu eğilimin kendisini nasıl gösterdiğini ve bu eğilimin daha geniş bir şekilde komünist hareket üzerindeki etkisini inceledi, ki buna, diğer ülkelerdeki devrimci mücadeleyi mevcut sosyalist ülkenin (ilk olarak Sovyetler Birliği ve daha sonra Çin'in) yedeği haline getirmeye yönelik girişimler de dahildir. Bunun yanı sıra, Avakian, enternasyonalizm için maddi temelin daha ileri bir tahlilini de yaptı – nihai ve genel anlamda, dünya arenası, tek bir ülkedeki devrim açısından bile, özellikle de bir dünya sömürü sistemi olan bu kapitalist emperyalizm çağında neden en belirleyici olandır ve bu anlayış tek tek ülkelerdeki veya dünya ölçeğindeki devrime yaklaşımın bir parçası haline nasıl getirilmelidir.

Enternasyonalizm başından beri her zaman komünizmin temel bir ilkesi olduğu halde, Avakian, hem bu ilkenin, komünist hareketin tarihinde hatalı olarak nasıl tehlikeye atıldığını değerlendirdi, hem de enternasyonalizmden bu tarz sapmaların üstesinden gelmek ve daha bütünlüklü bir enternasyonalist yoldan komünist devrimi ilerletmek için verilecek mücadelenin teorik temelini güçlendirdi.

Proletarya Diktatörlüğünün Niteliği ve Komünizme Geçiş Olarak Sosyalist Toplum Üzerine

Bob Avakian bir taraftan Mao'nun, komünizme doğru bir geçiş aşaması olarak sosyalist toplumun -ve bu geçişe damgasını vuran ve bunun şu veya diğer yönden çözümünün, ilerlemenin komünizme doğru mu olacağı yoksa şeylerin kapitalizme doğru geri mi gideceği açısından belirleyici öneme sahip olan çelişkiler ve mücadelelerin- doğası üzerine büyük bir kavrayış yoğunlaşırken, ondan öğrenirken, sağlam bir şekilde savunurken ve propagandasını yaparken, diğer taraftan muhalefetin daha büyük rolüne olan ihtiyaca, entelektüel mayayı daha fazla büyötmeye, ve toplumda sanat alanlarındaki daha büyük yaratıcılığa yönelik inisiyatifte ve yaratıcılıkta daha büyük faaliyete dikkat çekmiş ve bunu tanımıştır. Avakian toplum içindeki proletarya ve diğer sömürülen (veya daha önce

sömürülmekte olan) grupların “şeyleştirilmesine” yönelik eğilimi -bu gruplardaki belirli insanları “bireyler şeklinde”, bir sınıf olarak proletaryanın ve en geniş anlamda proletaryanın temel çıkarlarına tekabül eden devrimci mücadelenin daha büyük çıkarlarının temsilcileri olarak ele alan eğilimi- eleştirdi. Buna her zaman dar, pragmatik, ve pozitivist bakış açıları ve yaklaşımlar eşlik etmiştir – ki bunlar, anlamlı olanı ya da doğru olduğu tespit edilebileni (ya da ilan edileni) halk kitlelerinin doğrudan tecrübelerine ve mücadelelerine, sosyalist devletin ve ona önderlik eden partinin o anki amaçlarına kısıtlar. Bu ise, “sınıf gerçeği” kavramına olan eğilimleri kabullenir – ki bu durum, gerçeğin objektif olduğu, farklı sınıf çıkarlarına göre değişmeyeceği, ve gerçeği kovalama sürecine hangi sınıf görüşüyle bakıldığından bağımsız olduğu şeklindeki bilimsel anlayışa karşıdır. Komünizmin bilimsel bakış açısı ve yöntemi – dogma biçiminde değil de yaşayan bir bilim olarak doğru bir biçimde alınır ve uygulanırsa – bir bütün anlamda gerçeğe ulaşmak için en uygun, sistematik ve kapsamlı araçları sağlar, fakat bu, gerçeğin kendisinin bizzat sınıf karakterine sahip olduğunu, komünistlerin özgül olgular konusunda gerçeğe ulaşmalarının kaçınılmaz olduğu, komünist bakış açısını ve yöntemi uygulamayan hatta karşı olan insanların önemli gerçeklere ulaşma kapasitesine sahip olmadıklarını söylemekle aynı şey değildir. Komünist hareket içerisinde değişen derecede ve değişen biçimlerde mevcut olmuş olan bu tür “sınıf hakikati” anlayışı, indirgemeci ve kaba materyalisttirler ve diyalektik materyalizmin gerçek bilimsel bakış açısına ve yöntemine aykırıdır.

Bu sentezin bağlantılı bir parçası olarak Bob Avakian, komünist hareket içerisindeki entelektüellere yönelik var olan – onları sadece bir problem olarak gören ve entelektüellerin bu zengin sürece katkıda bulunabilmelerinin yollarını (ki bu yolla bir bütün toplumdaki insanlar gerçeği daha derin olarak anlamaya ve komünizm güzergahında gerçeği dönüştürmek noktasındaki giderek bilinçli bir mücadeleyi sürdürme

yeteneğini elde etmeye başlayacaklar) tam anlamıyla tanımayı başaramayan – tek yanlı anlayışı eleştirdi.

Bir kez daha parti tüzüğümüzün vurguladığı gibi:

Bu yeni sentez, hem kendi vizyonlarını sürdürme ve hem de bu mayaya kendi fikirleriyle katkıda bulunmanın bu bütünlüklü sürecinde, entelektüellerin ve sanatçıların önemli rolüne daha büyük değer biçilmesini de gerektirmektedir – ki bunların hepsi, yine, daha zengin bir süreç seyrine sahip olabilmek için gereklidir..

Kısacası, Bob Avakian tarafından geliştirilen bu yeni sentezde büyük bir esnekliğe sahip sağlam bir çekirdek olmalıdır. Bu her şeyden önce oldukça geniş biçimde geçerli olan bir yaklaşım ve yöntemdir. Bunun her iki yönünün (sağlam çekirdek ve esneklik) ve ikisi arasındaki ilişkinin net bir biçimde kavranması, gerçeği, tüm alanlarında, anlamada ve dönüştürmede gereklidir ve insan toplumunda devrim yapmada can alıcı öneme sahiptir.

Sosyalist topluma uygulandığında, bu çekirdeğe önderlik etmek, onu genişletmek ihtiyacı da dahil olmak üzere sağlam bir merkez ve hayli esneklik yaklaşımı, dünya komünizm mücadelesinin bir parçası olarak sosyalist devrimi sürdürme hedefi ve proletarya diktatörlüğünün gerekliliği bakımından oldukça nettir, ve bütün alt-üst oluşlar içerisinde, bu mücadelenin ileri götürülmesinin sürdürülmesi konusunda karardır. Aynı zamanda sosyalist toplumda farklı güzergâhları temsil eden birçok farklı insanlar ve eğilimler zorunlu olarak bulunacaktır – ve bunların hepsi, nihayetinde doğruyu yakalamaya ve komünizme ulaşmaya katkıda bulunabilir. Bu zaman zaman şiddetli olacaktır ve tüm bunu kapsamanın zorluğu – komünizm güzergâhında tüm sürece büyük ölçüde önderlik ederken – Avakian'ın söylediği gibi, dört uzuvdan gerilip dörde parçalanmanın eşiğine gelmek gibi bir şey olacaktır. Tüm bunlar zordur, fakat zorunludur ve kabulümüz olan bir süreçtir.

Avakian tüm bunların içerisinde birleştirici bir tema olarak “*insanlığın kurtarıcıları*” yönelimini vurgular: sürdürülmesi gereken ve içerisinde kitlelerin itici güç olması gereken devrim, ne öç alma ile ilgilidir, ne de dar bir çerçeve içerisinde konum değişikliğiyle (“sonuncu birinci olacak ve birinci sonuncu olacak”), tersine, dünyada artık bazıları “ilk” diğerleri “son” olmasın diye bütün dünyayı değiştirme ile ilgilidir; mevcut sistemin yıkılması, proletarya diktatörlüğünün kurulması ve bu koşullarda devrimin sürdürülmesi, insanlık içerisinde tüm baskıcı bölünmelerin ve sömürücü ilişkilerin ortadan kaldırılması, insanlık tarihinde toptan yeni bir çağa doğru ilerlenmesi amacı içindir.

Devrime Stratejik Yaklaşım

Avakian’ın yeni sentezi, komünist çalışmayı, halk kitlelerinin komünist bilinci sadece, ve esas olarak, kendi doğrudan tecrübeleri ve mücadeleleri yoluyla değil, kapitalist-emperyalist sistemin doğasının ve özelliklerinin her yönüyle teşhiri ve komünizmin inançları, amaçları, bakış açısı ve yönteminin açık bir şekilde ortaya konması yoluyla geliştirmesi gerektirdiği konusundaki Lenin’in temel anlayışı üzerinde yeniden temellendirmiş ve bu anlayışı zenginleştirmiştir – ki bu anlayış çok yönlü ve sistematik bir biçimde, mücadeleyi stratejik devrimci hedef ile bağlantılandıran, ona doğru yönlendiren örgütlü bir öncü parti tarafından kitlelere getirilir, ayrıca devrimin meseleleri “kitlelere sunulur” ve kitleler bu çelişkileri çözmenin ve devrimi ilerletmenin araçlarını yaratmanın sürecine katılırlar. Bob Avakian’ın önderliğiyle, bir taraftan devrimci bir durumun gelişimini ve milyonları içeren devrimci bir halkın ortaya çıkışını beklerken, bu süreci ayrıca hızlandırmak ve daha sonra böyle bir durum nihayetinde ortaya çıktığında bu fırsatı değerlendirme – ve bu koşullarda savaşabilmek ve kazanabilmek – için emperyalist bir ülkede devrimci faaliyet sürdürmeye yönelik gerekli olan stratejik yönelim geliştirilmiş durumdadır ve daha da geliştirilmeye

devam edilmektedir.”

Devrimci Komünist Parti ABD'nin manifestosu komünist hareketin birinci aşamasının temel bir değerlendirmesini yapmakta ve buradan nereye gitmemiz gerektiğini belirtmektedir:

“Komünist devrimin ilk aşaması uzun bir yol kat etti ve karşılaştığı son derece somut engelleri aşmak için mücadelede ve tüm sömürü ve baskı ilişkilerinin sonunda ortadan kaldırılacağı, halkın bütün yönleriyle yeni bir özgürlük biçimine sahip olacağı ve insanlık tarihinde eşi görülmemiş bir bilinçle ve gönüllü inisiyatifle, toplumu bütün dünya çapında örgütlemeyi ve dönüştürmeyi sürdürmeyi üzerine alacağı bir dünyaya doğru ilerlemek için mücadelede, inanılmaz derecede ilham verici şeyler başardı. Fakat, pek de şaşırmamak gerekir ki, hem bu devrimlere ve ileri götürmeye çalıştıkları bu yeni toplumlara önderlik edenler tarafından işlenen pratik anlamda, hem de bu önderlerin yöntemlerinde ve anlayışlarında, bazıları oldukça ciddi olan önemli yanlışlar ve zaaf lar vardı. Bu hatalar ve zaaf lar komünist devrimde başlangıç denemelerinin yenilgisinin nedenleri değ illerdi, fakat bunlar, ikincil de olsalar, bu yenilgilere katkıda bulundular ve bunun da ötesinde ilk aşamanın bütün bu deneyiminden – hem gerçekten ilham verici başarıları, hem de genel olarak ikincil de olsalar gerçek ve zaman zaman oldukça ciddi olan hata ve zaaf ları ile birlikte – karşılaşı lacak olan yeni koşullarda komünist devrimi ilerletmek ve bu sefer daha iyisini yapmak için derinden ve her yönüyle öğrenilmelidir.”

Komünist devrimin ilk başarıları üzerinden bu kez daha da iyisini yapmak için, uluslararası komünist hareketin bugünkü kavşaktan nasıl çıkacağını ve devrimcilere ve bugünkü dünya sistemini tolere edilemez olarak gören ve her geçen gün daha fazla çözüm arayan dünya halklarına bir yönelim nasıl sunulacağını incelememiz bu perspektifledir. Bu anlayışla, özellikle de DEH içinde devam eden süreci, bir embriyonik merkez olma rolünü neden yerine getirmediğini ve bugünkü koşullarda enternasyonal hareketin kurtarılması ve yeniden

canlandırılması için ne yapmak gerektiğini anlamak önemlidir.

Devrimci Komünist Parti ABD Manifestosu'ndaki bir analiz, enternasyonal komünist hareketteki, bir tür "aynadaki karşıtlar"ı oluşturan ve birlikte Bob Avakian'ın ileri sürdüğü ve bugünün dünyasında komünizmi temsil eden yeni senteze karşıt bir konumda bulunan iki yanlı eğilimden bahsedilmektedir. Bu eğilimlerden biri, komünist teoriye ve prensiplere bir tür dogma, dinsel bir ilmihal gibi bakanlar ve diğeri, sosyalist toplumda kapitalist restorasyon tehlikesinin ortaya çıkmasına neden olan derin çelişkilerin bir bilimsel komünist analizini önemsemeyen, ve bu analiz yerine, burjuva demokratik ilkeler ve kriterler ve burjuva demokratik meşruluk nosyonları koymaya çalışanlardır. Bu "aynadaki karşıtlar" aşağıda örneklediğimiz gibi, DEH'te ortaya konduğu gibi, bir dizi politik tutum ve metodolojiyi paylaşmaktadırlar:

"Komünist hareketin daha önceki aşamasının ve özellikle de sosyalist toplumda kapitalizmin restorasyonuna yönelik tehlike ve temel ile ilgili Mao Zedong'un çığır açıcı anlayışının bilimsel bir özetini asla yapmamak – veya bunu hiçbir zaman sistematik bir biçimde ele almamak. Böylece, bir taraftan Çin'deki Kültür Devrimini savunurken – veya geçmişte savunmuşken – bu Kültür Devrimi'nin neden gerekli olduğu ve Mao'nun bu Kültür Devrimini neden ve hangi ilke ve hedeflerle başlattığı ve ona önderlik ettiği konusunda gerçek, ve derin, bir anlayıştan yoksundurlar. Bu Kültür Devrimini aslında sadece proletarya diktatörlüğünün uygulanmasında bir aşama düzeyine düşürmektedirler – veya öte yandan onu bir tür burjuva demokratik anti-bürokrasi hareketi olarak yorumlamaktadırlar, ki bu özünde bir bütün olarak komünizme geçiş sürecinde toplumda bir komünist öncüye ve onun kurumsallaşmış önderlik rolüne olan ihtiyacı yadsımayı temsil eder."

"Bir taraftan Mao'nun komünizme en önemli katkısının – Mao'nun proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürme çizgisi ve teorisinin gelişimi, ve bu teori ve çizginin gelişimini

destekleyen ve mümkün kılan tüm zengin analizi ve bilimsel yönteminin – önemini görmezlikten gelirken ve küçük görürken, Maoizm'i yalnızca üçüncü dünya ülkelerinde halk savaşı için bir reçete düzeyine düşürmeye yönelik yaygın eğilim gündemdedir."

"Pozitivizm, pragmatizm, ve ampirisizm. Bir kez daha, farklı yanlış bakış açılarına ve yaklaşımlara bağılı olarak farklı ifadelerle ortaya çıksa da, bunların ortak noktası teoriyi bayağılaştırma ve ayağı düşürmedir-teoriyi sadece en dar ve acil anlamda bir "pratiğı rehber" düzeyine düşürmek, esas anlamda teoriye özel bir pratiğın doğrudan uzantısı olarak bakmak, ve ileri pratik (ki bizzat halkın bu kesimi üzerinde sübjektif ve soyut evrim ögesini de kapsayan) ile sözüm ona ileri teori arasında bir denge tesis etmeye çalışmaktır. Bilimsel bir komünist, diyalektik ve materyalist bakış açısı, pratik, özün ve teorinin doğrulanmasının nihai noktasıdır anlayışına götürür; fakat bu dar, ampirik çarpıtmaların tersine, bu, geniş anlamda, pratiğın sadece özel bir bireyin, grubun, partinin veya ulusun doğrudan tecrübesi değil, geniş toplumsal ve tarihsel deneyi kapsadığı biçiminde anlaşılmalıdır. Komünist teorinin oluşturulması ve daha da geliştirilmesi bunun güçlü bir göstergesidir: Marx döneminden bu yana bu teori, toplumdaki ve doğadaki geniş tecrübelerden ve tarihsel gelişmenin geniş kapsamından beslenerek kalıba döküldü ve zenginleştirildi. Teorinin kaynağı olarak pratik ve yine "pratik, doğrunun kriteridir" özdeyişi, eğer dar, ampirik ve sübjektif bir biçimde yorumlanır ve uygulanırsa önemli bir yanlışa dönüşebilir ve dönüşecektir."

II. DEH KRİZİNİN GELİŞİMİ

Yukarıda bahsedilenler uluslararası komünist hareketin ve özellikle de DEH'in şimdiki yol ayrımının kısa bir özeti durumundadır. DEH'in şimdiki krizi ne bir boşlukta meydana gelmektedir ve ne de özellikle de DEH'in kendi iç dinamiklerinin sonucudur. 0 dönemler komünist saflarda

yansıması olan ve sonuçlara neden olan objektif dünya gelişmeleri ile ilişkili ele alınmalıdır. Birkaç on yıldır proleter devrimin tüm deneyimi, "komünizmin öldüğünü" ilan eden emperyalist hakim sınıfların insafsız saldırılarının hedefi oldu. Devrim yoluyla dünyayı dönüştürme büyük mücadelesinin deneyiminin çarpıtılması ve ona iftira atılması, kamuoyu yaratıcıları tarafından, medya, akademi, siyasi partiler ve kitle örgütleri yoluyla sürdürüldü. Bu süreç o kadar insafsızca yürütüldü ki, burjuvazinin komünist proje üzerine hükümleri her yere serpiştirildi ve halkın söylemlerinde karşı konulamaz bir noktaya geldi.

Yeni kuşaklar halkı yiyip bitiren bu kapitalist sisteme ve bu sistem tarafından yaratılan tüm kötülöklere ve iğrençliklere karşı ya savaşmaya sevk edilir, ya da onlar bu sistemle birlikte yaşamaya devam ederler. Bununla beraber, bu sistemin kötölüklerine karşı savaşan ve dünyanın durumuna yönelik bir açıklama ve onu dönüştürmeye yönelik araçlar arayanların dahi çoğu ipuçsuz bırakılmış, birinci proleter devrim dalgasının büyük başarılarının tarihi doğruluğu konusunda aldatılmış veya bu muazzam çabaların bir "başarısızlık" veya daha kötüsü olduğuna inandırılmışlardır. Devrimci komünizm olmaksızın yeni savaşçılar, ufuklarını daraltıp, mevcut dünya düzeninin (kapitalist-emperyalist sistem) köklerine dokunmaksızın, çabalarını, eşitsizlikleri, adaletsizliği ve 21. yüzyıl dünyasının ruhsal çöküntüsünü aşağı çekmekle sınırlandıracaklardır (son cümle kelimesi kelimesine çevrilmedi, ama genel anlam çevrildiği gibidir -çev.)

Proleter devrimin yeni bir aşaması için teorik temel oluşturuldu, fakat bu aşamada başarıya ulaşmak için- ve daha azı halk kitleleri için süren sefalet ve bir çıkış arayanlar için devam eden hüsrana anlamına gelecektir- tüm dünyada yeni bir komünist sistem inşa etmenin gerekliliğine, arzusuna ve yaşayabilirliğine kadın ve erkek yığınlarının kazandırılması gerekiyor. Komünizmin yeni bir aşamasının yeni inisiyatifçileri kazanılmaksızın proleter devrimin yeni

dalgası olmayacaktır. Mao'nun öğrettiği gibi, baskı direnişini getirir. Fakat bu direnişin mevcut ekonomik ve politik düzeni yıkmaya ve toplumsal koşulların gerekli dönüşümüne götürüp götürmeyeceği ideolojik ve politik çizginin doğruluğuna veya yanlışlığına bağlıdır.

Çin'deki Darbe ve DEH'in Oluşturulması

Her ne kadar Çin'deki darbe DEH açısından bir temel idiyse de, bir daha göz atmakta fayda vardır. Yalnızca politik hayata şu an katılanların o dönem hakkında doğrudan bilgi sahibi olmamalarından değil, fakat, ister genç ister yaşlı olsun, hepimiz son otuz yıldır bu mesele hakkında sürekli olarak yalan ve çarpıtma bombardımanına tutulduk.

Çin Komünist Partisi'nin önderlik ettiği devrim 1949 yılında tüm ulus çapında zafer kazanmıştı ve yeni bir sosyalist sistem için mücadele edildi ve uygulamaya konuldu ve Çin'deki ezilen kitlelere muazzam derecede faydalar sağladı. Mao Zedong bu muazzam başarılarla yetinmedi. Çin'deki sosyalist toplumun gerçek çelişkilerinden öğrenirken, ayrıca, 1956'da Kruşçev iktidara geldikten sonra Sovyetler Birliği'nde meydana gelen kapitalist restorasyon tarihsel deneyimini inceledi. Bu olumsuz deneyimi tekrarlamamada ve proletarya diktatörlüğü koşulları altında devrim yapmayı sürdürmede kitlelere önderlik etmenin koşullarını aramakta kararlı olan Mao, bizzat komünist partinin içerisinde doğan ve eski sömürücü toplumun kalıntısı eşitsizliklerden ve izlerden beslenen yeni bir burjuvazi tarafından Çin'in kapitalizme geri çekilmesini önlemeyi amaçlayan, bir tür devrim içinde devrime önderlik etti. Mao Zedong, Çin'deki halk kitlelerinin dönüştürücü devrimci enerjisinin paha biçilmez bir patlamasını meydana getiren ve ayrıca dünyadaki devrimcilere ve ezilenlere bir çağrı olarak da hizmet eden Büyük Proleter Kültür Devrimi'ni başlattı. BPKD toplumu, tüm önceki sömürü sistemlerinden ve sınıflı yüzyılların maddi ve ideolojik izlerinden özgürleştirecek bir yolda dönüştürmenin ihtimaline ve araçlarına vurgu yaptı. Mao Zedong teorik düzlemde proleter devrimin sorunlarını analiz

ediyor ve yeni bir devrimci komünist hareketi ideolojik ve politik olarak devrimci komünist bakış açısıyla silahlandırıyor.

Devrimci Çin'in ve onunla birlikte Maoizm (o dönem buna "Mao Zedong Düşüncesi" deniyordu) muazzamdı: Afrika'da sömürgeciliğe karşı gerilla savaşıları, burjuva sistemin sadık faaliyetçileri ve ideologları olmaları beklenen, tam da kurumlarındaki birçok Avrupalı entelektüel, 1968'de Paris'teki barikatların ardındaki devrimci işçi gençler, Hindistan'ın Naksalbari hareketinin katılımcıları veya Brezilya'daki toprak mücadeleleri, daha önce Doğu Pakistan olarak adlandırılan Bangladeş'in yaratılmasına eşlik eden çabalarda, ABD'deki siyah özgürlük hareketinin ortasında ve Vietnam'daki emperyalist saldırganlığa karşı savaşta; tüm bu yerlerde ve daha birçok yerde yeni bir devrimci jenerasyonu Çin'den gelen devrimci enerjiden ve komünist ideolojiden büyük ölçüde etkileniyordu. Tüm bunlar, Sovyetler Birliği'nin, bir sosyalist devlet, devrimci bir kale ve devrimcilerin ve dünyadaki ezilenlerin ilham kaynağından, devrimin önünde bir engel olarak duran bir revizyonist topluma evirildiği bir dönemde meydana geliyordu. Bu çalkantılı ve Mao'nun modern revizyonizme karşı önderlik ettiği dünya çapındaki iki-çizgi mücadelesi yıllarında, o dönemler Marksizm-Leninizm-Mao Zedong Düşüncesi olarak bilinen ve Marksizm-Leninizm'in tamamıyla daha üst bir aşaması olarak tanımlanan şeyi kucaklamak için, MLM anlayışları ilkel ve çelişkili olsa bile, çok sayıda insan öne çıktı. Resmi bir yapısı olmasa dahi, ideolojik merkezi Çin Komünist Partisi olan uluslararası bir Maoist hareket ortaya çıktı.

1976'dan sonra sosyalist kalenin maddi kaybına ve Çin'in çirkin bir kapitalist canavara dönüşmesine Mao'nun temel tezlerine yönelik bir saldırı eşlik etti. Her ne kadar Çin'deki yeni gerici kesimler tarafından başlatıldıysa da, gerçek komünizme yönelik, dünya çapındaki burjuvazi ve onun ideolojik temsilcileri tarafından daha genel anlamda bir

ideolojik saldırı ile devam edildi. Zamanın komünist güçleri ve daha genel anlamda devrimci hareket için bunun ne anlama geldiğini abartmak imkânsızdır. Kafa karışıklığı ve moral bozukluğu genişti. Birçokları, emperyalist ve gericiler egemenliğindeki dünyaya farklı biçimlerde eşlik etti. Pratikte, Mao'nun modern revizyonist Sovyetler Birliği'ne karşı mücadelesini destekleyen, fakat onun temel tezlerini hiçbir zaman anlamayan veya Mao'nun yeni aşamalara çıkardığı devrimci komünist teoriyi hiçbir zaman kavramayan Arnavutluk lideri Enver Hoca gibi bazı başkaları Mao Zedong Düşüncesi'ne acımasızca saldırıda demir attılar ve var olan komünist hareketin ideolojik, politik ve pratik ayrışmasını daha da ilerlettiler.

0 dönemin Maoist hareketindeki birçokları açısından Maoizm veya Mao Zedong Düşüncesi olarak adlandırdıkları şey, esas olarak da emperyalizme ve yarı-feodalizme karşı devrimci mücadele geliştirme ve sürdürme ile sınırlı olan *bir tür devrimci ulusalcılıktı*. Bu yoldaşların birçoğu Mao'nun komünizm hedefi doğrultusunda devrimi ileri götürme yönelimini gerçekten anlamadı veya paylaşmadı .Sınıfsal açıdan bu düşünce tarzı, ezilen ülkelerde, kendi ülkelerinin emperyalist hakimiyetine veya emperyalizme bağlı bazı gerici yerel güçlere karşı savaşmada komünist hareketi bir araç olarak gören, ulusal burjuva kesimlerin yönelimini ve bakış açısını temsil etmekteydi. Batıda, Çin'den çıkan deneyimi toplumun büyük eşitsizliklerini çözenin ve geçmişte ezilenlere ses vermenin bir yolu olarak gören farklı tabakalar içerisinde gerçek bir çekim vardı. Bu Mao'nun parti içerisindeki kapitalist yolculara karşı Kültür Devrimi'nde kitleleri harekete geçirmesinden ve Mao'nun Stalin ve Sovyet deneyimi eleştirilerinden etkilenen, fakat Mao'nun proletarya diktatörlüğünün savunulması ve güçlendirilmesi anlayışını gerçekten anlamayan ve somut olarak ona karşı bir noktaya varan aydın kesiminden bazılarını da kapsamaktaydı. 1970'lerde Fransa'da bir MLM grubun lideri olan, bugünün çok fazla rağbet edilen Fransız felsefecisi Alain Badiou, Mao'ya yönelik

referansları Mao'nun ilerletmekte olduğu temel Marksist-Leninist anlayışın bir reddi ile kaynaşmış olanlara bir örnektir. Daha sonra Badiou ve onun gibi pek çokları Maoizm hevesini terk etti ve Badiou bunu komünizmin, özünde, şanlı burjuva demokrasisinden başka bir şey olmadığı ile birleştirdi.

Karşı-devrimci darbenin sonucunda, kısmen Mao'nun Çin'inin ideolojik ve politik etkisi altına girmiş olan bu türden yanlış politik eğilimler Maoizm iddiasını terk ettiler. Komünistlerin çoğunluğu ya Çin'in yeni revizyonist yöneticilerinin kuyruğuna körce takıldılar ve batağa saplandılar, ya da komünist devrimin dünya görüşünü ve hedeflerini başka biçimde terk ettiler.

1984 yılında *Devrimci Enternasyonalist Hareket*'in kurulmasına götüreceğ olan, Çin'deki darbeden kısa bir süre sonra, kalan komünistleri yeniden guruplaştırmaya yönelik ilk çabalar bu kritik ve kötü koşullarda gerçekleşmektedir. Çin'deki darbeyi takip eden demoralizasyon ve teslimiyet dalgasına kapılmamış devrimci güçleri muhafaza etmek ve ilerletmek için savaşmak temel önemdeydi. Bu süreçte Bob Avakian'ın çalışması, özellikle de Çin'deki darbecilerin (merkezci kafa karıştırmacıları ile birlikte) keskin bir eleştirisini formüle etmesi ve devrimci komünizm bilimine Mao'nun katkılarını sistematize etmesi, popülerize etmesi ve savunması noktasında belirleyici ve merkeziydi. Her ne kadar komünist adını muhafaza eden bir parti tarafından yönetiliyorsa da, bugün Çin'de kapitalizmin şoför koltuğunda olduğu açıkken, o dönem bu gelişmeleri komünist teori düzleminde analiz etmek ve sistematize etmek gerçek bilimi oluşturmaktadır ve Bob Avakian bu noktada doğru çizgiyi Devrimci Komünist Parti ABD içinde hakim hale getirmek için büyük bir mücadeleye önderlik etti ve daha sonra da uluslararası komünist hareket içerisinde bunun için mücadele etti.

Çin'deki darbeyi anlamaya yönelik sorular, sosyalizmin çelişkili doğası, "tam da komünist partisinin içinde" bir

burjuvazinin ortaya çıkması için maddi ve ideolojik zemin, komünist hedef ve oraya varmanın araçları ve tüm bunların altında yatanlar üzerine Mao'nun analizlerini ve Mao'nun diyalektik materyalizminin gelişimini derinden incelemeyi gerektirir. Fakat bu durum, maalesef, komünist hareket içerisindeki bazı güçlerin, darbecilere karşı da olsalar, Çin'deki darbeyi analiz biçiminden oldukça farklıdır. DKP ABD manifestosundan yukarıda alıntılanan pasajda bahsedildiği gibi, esasta Maoizm'i bir üçüncü dünya ülkesinde halk savaşını sürdürmenin reçetesi olarak görmeye devam eden ve proletarya diktatörlüğü koşulları altında devrimi sürdürme konusundaki en temel ve bu nedenle de Mao'nun Marksizm'i yeni bir aşamaya geliştirmesi açısından merkezi olan katkılarını özümsemeyi başaramayan veya tamamen reddeden birçok kişi bulunmaktaydı.

Çin'de darbe döneminde bir bütün proleter devrim aşamasının sona geldiğini o kadar keskin bir şekilde görmek mümkün değildi. Mao Zedong önderliğinde başarılmış olan zirvelerden proleter devrimi ve 1966-1976 Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin muazzam başarılarını ileri götürmek için zorunlu bir mücadele vardı. Marksizm-Leninizm-Mao Zedong Düşüncesi'nin savunulması konusunda büyük bir ihtiyaç vardı ve güç durumda kalmış Maoist hareket güçlerinin toparlanması ve önderlik edilmesine yönelik bir ihtiyaç vardı.

Mevcut dönemdeki koşullar içerisinde komünist hareketin ilerletilmesinin nasıl ve hangi temelde mümkün olacağı konusunda farklı ve çelişkili anlayışlar vardı ve mevcut olan öncüllerin uluslararası komünist hareket içerisinde yanlış çizgilere dönüştüğü bugün nettir. Geçmişe baktığımızda, Bob Avakian'ın sorgulamaya başladığı ve nihayetinde şu anda *Yeni Sentez* olarak adlandırdığımız biçimde bir araya gelen şeyin önemini daha da net olarak görebiliriz. Bob Avakian'ın "*Dünyayı Fethetmek? Enternasyonel Proletarya Buna Zorunlu ve Muktedirdir*" çalışmaları bu süreçte özel bir düğüm noktasını temsil etmektedir. Bu çalışmada Avakian, Marx döneminden Çin'deki darbeye kadar olan süreci özetlemeye başladı. Bunun

tersi olarak diğerkleri, Mao Zedong'un MLM'ye en büyük katkılarının ve başarılımış olan gerçek sentezin önemini belirtmek kritik görevinden kaçınarak, Maoizm'i geriye çekme yoluyla yenilgiyi çözümleneye çalıştılar.

Yine de, farklılıklara rağmen, genel olarak doğru ve yol gösterici bir anlayış DEH Deklarasyonu'nda ortaya çıkarıldı ve bu, her ne kadar bütün bu dönem boyunca temel çizgi noktaları üzerinde DEH-Kom (CoRIM) içerisinde farklılıklar ve mücadeleler vardysa da, önderlik komitesinin çalışmalarına yol gösterdi. En önemlisi, deklarasyon Mao Zedong'un birçok alanda Marksizm'i geliştirmesi -özelikle de sosyalizmde mevcut kalan çelişkiler, bu çelişkiler içerisinde kapitalist bir sınıfın ortaya çıkışı ve bizzat komünist partisi içerisinde yönetildiği, ve tüm sosyalist dönüşüm süreci boyunca eski kapitalist toplumun izlerinin üstesinden gelinceye ve komünizmi başarıncaya kadar proleter devrimi sürdürme ihtiyacı konusundaki analizleri- temeline dayanmaktaydı. Komünist devrimin büyük başarılarını ileri götürmede ve özellikle de Mao Zedong'un çizdiği yolda ilerlemede kararlı devrimci komünistlerin yeniden guruplaşması komünizmin öldüğü nakaratını tekrarlayan gericilere karşı ve en karanlık dönemde komünist davanın geleceği açısından umutları ve güveni güçlendirmede önemli bir faktördü.

Aşağıda inceleyeceğimiz pürüzlere ve çelişkilere rağmen DEH'in etrafında birleştiği deklarasyonda yansımalarını bulan ileri anlayış farklı türden devrimci pratiklere daha fazla enerji sağladı. Koşulların uygun olduğu ülkelerde komünistler iktidarı ele geçirmek için silahlı mücadeleye veya buna hazırlığa giriştiler. Doğru bir temelde halk savaşını sürdürenin koşullarının hala var olmadığı veya hala yaratılmamış olduğu yerlerde (ve yine bu tür koşulların olduğu ülkelerde), emperyalist savaşa ve saldırganlık savaşlarına karşı çıkma farklı biçimdeki kitle hareketleri geliştirildi ve hatta birçok yerde doğru bir program ve stratejiye sahip yeni bir devrimci komünist örgüt kurma çalışmaları yürütüldü. DEH

katılımcıları ilerlemeler için politik destek sunmada ve dünyanın farklı yerlerindeki devrimci hareketlerin gerileyişleri karşısında toparlanmada kitlelere önderlik ettiler. Bu özellikle de ilk olarak Peru'da, daha sonra ise Nepal'de güçlü bir ifadeye kavuştu.

Bununla birlikte DEH'in kuruluşundan bu yana birkaç on yıl içinde uluslararası komünist hareket içerisinde önemli tartışmalar meydana geldi ve farklı anlayışlar ortaya çıktı ve keskinleşti.

Günümüz koşulları altında devrimci mücadele sürdürmenin pozitif ve negatif daha fazla deneyimi elde edildi ve bu da daha fazla tartışmaların ortaya çıkmasına -özellikle de Peru ve Nepal'deki devrimciler önce devrimciler ve ezilenler arasında umudu alevlendirmeye yardım etmelerine rağmen, daha sonra her ikisi de bir çıkmaza girdiği ve çizgi sorunları gündeme geldiği için- neden oldu. Tüm bu dönem içerisinde, sorunlarla nasıl baş edileceği ve hatta baş edilip edilmeyeceği üzerine farklılıklar mevcuttu ve bu farklılıklar bazen oldukça keskinleşiyordu. (K. Venu, Peru, Nepal vs.) Bugün bu farklılıklar karşıt çizgiler biçiminde kristalize olmuştur.

Vurguladığımız gibi, son birkaç on yıl ayrıca komünist projeye yönelik durmaksızın saldırı dönemi idi. 1989'da Berlin duvarının yıkılmasını takiben Sovyet sosyal-emperyalizminin ve bloğunun çökmesi, batılı emperyalistler gerçekte sosyal emperyalizm olan şeyi komünizm olarak tasvir etmeye çalıştıkları için, saldırıları daha da hızlandırdı. Bu saldırılara karşı cevap olarak bazı kolektif çabalar DEH tarafından gösterildi, fakat ideolojik karmaşanın pratik mücadeledeki ilerlemede ve özellikle de halk savaşlarının gelişimi ile çözüme kavuşturulacağı konusunda güçlü bir eğilimin olduğu hissedilmekteydi. Bunun, hem DEH'in katılımcı parti ve örgütleri içerisinde hem de yaşayabilir ve özgürleştirici bir komünizm vizyonu ile ideolojik gerici saldırıya karşı koymak konusunda DEH'in kabiliyetinde oldukça

ciddi olumsuz sonuçları oldu.

Bob Avakian tarafından yürütülen çalışma kayda değer bir istisna olmak üzere genel olarak yoldaşlar bu ideolojik saldırının etkisine çok az kulak verdiler ve çalışmalarını pragmatist ve ampirik yaklaşımlarla sürdürdüler. Bizzat Devrimci Komünist Parti ABD içerisinde bu durum, Avakian'ın çizgisine ve önderliğine karşı çıkan revizyonist çizginin özelliğiydi. Manifesto'da bahsedilen Devrimci Komünist Parti ABD içerisinde kültür devrimi, şu anda DEH içerisindeki mücadelenin merkezinde olan, kısacası Bob Avakian'ın yeni sentezinin öne sürdüğü bu sorunlar etrafında cereyan etti. Gerçek şudur ki, partimiz içerisinde bir ihtiyaç olan bu kültür devrimi esasında bütün enternasyonal hareketin yüz yüze gelmesi gereken kavşakların ifadesidir.

Hem düşmanın saldırılarına, hem de kitlelerin meşru sorularına daha önceki anlayışın, ve hatta o anlayışın Mao tarafından gündeme getirilen en ileri versiyonunun basit bir tekrarı ile (ve elbette bu türden boş dogmatizm Mao'nun devrimci yaklaşımını gerçekte yansıtmaz ve yansıtamaz, daha ziyade onun steril bir karikatürünü resmeder) cevap vermek ne mümkündür, ne de istenendir. Geçmiş deneyimden ne öğrenilebilir ve *komünizme doğru ilerlemek için* proleter devrimin bir sonraki aşamasını mümkün kılabilmek için ne yapmak gerekir can sıkıcı sorularına cevaplar vardır. Fakat Avakian'ın tartışmaya açtığı gibi, Çin'deki kaybı anlamaya ne kadar ihtiyaç duyarsan o kadar yoğunlaşman gereken cevaplar bulabilirsin.

Esasında, eğer devrimci komünistler proleter devrimin muazzam deneyimlerini ve bu devrimlerin yüzleştikleri gerçek maddi koşulları çelişkililikleri ile birlikte incelemeyi başaramazlarsa, benzer politik başarısızlığın yolunu açacaktır. Ki orada önceki anlayışa yönelik ikiyüzlülük sınıfsız "totalitarizm" burjuva demokratik suçlamalarına ve burjuva demokratik politik felsefe ve kurumlara (hem sömüren sınıfların hakimiyetini gizleyen ve hem de burjuva sistemin ve oradan kaynaklanan tüm baskı, adaletsizlik ve dehşetin

sağlamlaşmasına ve ebedileşmesine hizmet eden) tapınmaya dönüşecektir. Ve doğrusu bu, geçmişte DEH örgütlenmelerinde ve özellikle de Nepal’de görmekte olduğumuz şeydir. Bu durum, hayati sorunlara ciddi dikkati göstermeyi başaramamak hem hareketin içinden ve hem de emperyalist burjuvazi ve onun çeşitli politik temsilcileri ve savunucuları cephesinden komünizm düşmanlarının “demokrasi” saldırıları karşısında yoldaşları silahsız bıraktı.

III. ORTAYA ÇIKAN ÇİZGİ FARKLILIKLARI VE NEPAL’İN GÜNÜMÜZDEKİ YIKINTISI

Sovyetler Birliği’ndeki ve Çin’deki komünist devrimlerin ilk aşamasını nasıl özetlemek gerektiği ile ilgili farklılıklar da dahil olmak üzere çizgi ve yöntem üzerindeki farklılıklar zamanla ve dünyadaki güncel gelişmelerle ilişkili olarak gelişirken -bu mektupta daha sonra bahsedeceğimiz Peru devrimindeki gerilemeye DEH’in nasıl cevap verdiği de dahil- bu süreç, Nepal Komünist Partisi (Maoist) içerisinde revizyonist bir çizginin ortaya çıkışı ve bu gelişmeye DEH’teki katılımcı partiler cephesinden cevapla bir sıçrama biçimini aldı. Nepal Komünist Partisi (Maoist) önderliğinin geliştirdiği çizgi, bu ülkede halk savaşını ve onunla birlikte dünyayı dönüştürmenin bir parçası olarak toplumu dönüştürme için mücadeleyi bıraktı ve bunun yerine gerici devlet mekanizmasına katılmayı seçti ve emperyalist-egemen dünya düzeni içerisinde biraz daha iyileşmiş bir yer çabasına girdi. Nepal’daki devrimin krizinin kalbindeki çizgi sorunları bir bütün olarak hareketimizin yüz yüze olduğu çizgi sorunları ile alakalıdır ve onların kısmi yansımasıdır.

Nepal’daki revizyonist çizginin ortaya çıkışını incelediğimizde bunun DEH ve uluslararası komünist hareket içerisinde zaten var olan ve daha da gelişen Maoizm’in çelişkili kavranmasıyla oldukça ilgili olduğunu göreceğiz. Bu durum, fazlasıyla komünist devrimin ilk aşamasının özetlenmesi (açıkça veya zımnen), bir komünist öncüye ihtiyaç, proletarya

diktatörlüğünün yaşayabilirliği ve arzu edilebilirliği, komünizm hedefinin tekrar iddia edilip edilmemesi ve o hedefin ve sürecin bilimsel kavranması temelinde daha da derinleştirilmesi ve geliştirilmesi ile ilişkilidir. Bu hedef, temel anlamda, strateji ve program tercihinin rehberlik etmelidir. Dahası, DEH katılımcılarının revizyonist çizginin gelişimine cevabı ve tepkisi (veya daha iyi koymak gerekirse, revizyonist çizgiye karşı genel cevap eksikliği) kendi başına, temel çizgi meselelerindeki derin ve gelişen farklılığın bir yansımasıdır. Bu farklılıklar sadece devlet ve devrim meselelerindeki çizgi sorunları ile değil, ayrıca proleter enternasyonalizminin niteliği ve temel politik çizgi sorunlarına nasıl yaklaşılması ile de ilgilidir, yani ya bilimsel komünist ilkeler ve teori ve de Marksist metod ışığında, ya da reel-politik ve onun altında yatan enstrümantalizm, pragmatizm ve ampirisizm gibi komünist olmayan standartlara ve yaklaşımlara göre meselelere yaklaşılabilecek.

Şimdi Nepal'daki revizyonist çizginin nasıl ortaya çıktığını inceleyelim. NKP (M)'nin üst düzey liderlerinden biri olan Baburam Bhattarai, birçok meselede, temel devrimci komünist anlayışa ters düşen birçok anlayışı geliştirdi ve bunun için mücadele etti. *"Yeni Tipte Bir Devlet İnşa Etme Üzerine"* adlı makalesinde, Sovyetler Birliği ve Çin'deki proletarya diktatörlüğü deneyiminin ölümcül derecede problemlili olduğunu ve bir "parti diktatörlüğüne" ve bir "tek lider diktatörlüğüne" dönüştüğünü iddia eden burjuvazinin ve revizyonistlerin ve oportünistlerin argümanlarını tekrarladı. Bhattarai, ayrıca Nepal'da, yeni demokratik devrimi (proletarya diktatörlüğünü inşa etmede ilk adım olarak emperyalizmi, feodalizmi ve bürokrat kapitalizmi yıkmayı hedefleyen ve sosyalist aşamaya geçiş için yolu açan, proletarya önderliği altında yeni tipte burjuva demokratik devrim) tamamlamaya çalışmak yerine, ülkede monarşiyi ortadan kaldıracak ve bir geçiş devleti ve bir demokrasi dönemini hedefleyen -bu demokrasinin nereye götüreceğini ve bu türden

bir geçiş devletinin sınıf niteliğinin ne olacağını netleştirmeksizin- özel bir "alt aşama"dan geçmenin gerekli ve istenen olduğunu savundu. Bhattarai, burjuvazi ve diğer gerici sınıfların hakimiyetini garantiye almanın faydalı bir aracı olan ve esasında burjuva demokratik sistemin başka bir adı olan çok partili demokrasiyi oluşturmanın gerekli olacağını savundu. Bhattarai'nin sosyalist hedefi gerçekten burjuva demokrasisinin bir versiyonu olarak yeniden ambalajlaması, sosyalizme götüren yeni demokratik devrim yolunun reddedilmesi ve onun yerine bir (burjuva) demokratik cumhuriyetin kurulması hedefi ile el ele gitti ve bunun zeminini hazırladı.

Proletarya diktatörlüğü deneyimine karşı bu argümanların çoğu Hindistan Komnrist Partisi (Marksist-Leninist) Merkezi Yeniden rgtleme Komitesi lideri K. Venu tarafından 1990 yılında dile getirilen argümanların hemen hemen tekrarı ve hatta, Rosa Luxemburg'un dünyadaki Troçkistler ve Sosyal-Demokratlar tarafından sevilen "parti diktatörlüğü" konusundaki aynı eskimiş argümanlarını kullanan Bhattarai'nin argümanları daha da geriydi. Merkezi Yeniden rgtleme Komitesi, DEH'in eski ve aktif bir üyesiydi ve DEH açısından, Sovyet nderlikli bloğun yıkılmasından sonra st bir noktaya ulaşan anti-komnrist saldırısının kendi saflarındaki yansımasını eleştirmesi zorunluydu. Bob Avakian, DEH'in talebi ile proletarya diktatörlüğünün tarihsel deneyimlerine karşı K. Venu'nun argümanlarını rten, *Demokrasi: Her Zamandan Daha Fazlası, Ondan Daha İyisini Yapabiliriz ve Yapmalıyız* başlıklı bir yazı yazdı. Maalesef DEH içerisindeki birçok yoldaş K. Venu'ya karşı mücadeleye ve o mücadelenin merkezindeki proletarya diktatörlüğü merkezi sorununa yeterli dikkati vermedi ve Bhattarai'nin "Yeni Devlet"i ortaya çıktığında da istekli görünmediler. Birçok yoldaş açısından, iktidarı ele geçirdikten sonra ne yapılacağı çok önemli görünmedi ve bu anlayışa uygun olarak tüm dikkatin halk savaşının nasıl başlatılacağı ve sürdürüleceği üzerine yoğunlaşması gerekiyordu. Bu durum, DEH içerisinde olan devrimci komnrist teoriyi kmseme eğilimine yönelik daha önemli bir örnektir.

Bütün bir dönem boyunca bu temel meselelere gerekli dikkati sunmayı ve bunlar üzerine mücadeleye girişmeyi başaramamak bugün içerisinde bulunduğumuz duruma büyük oranda katkıda bulunmuştur. Merkezi Yeniden Örgütlenme Komitesi'nden kopmuş ve hatta kendisi K. Venu'nun eleştirisini yazmış olan HKP (M-L) (Naxalbari)'nin Bhattarai'nin pozisyonu ile Venu'nun tasfiyeciliği arasındaki benzerliği görememesi de özellikle kayda değerdir.

NKP (M) içerisinde, dünyadaki değişimleri ve Nepal'daki devrimin karşılaştığı sorunları hesaba katan yeni bir düşünüş geliştirmeye yönelik çabalar vardı. Fakat bunlar halen büyük oranda, *komünist ideoloji ve programı burjuva demokrasisi ile karıştıran* yanlış bir çerçevede yapılıyordu. Ve bunlara, devrimin gerçek hedeflerinden sapan acil taktikler eşlik ediyordu. NKP (M) başkanı Prachanda zaman zaman, Bhattarai'nin proleter devrimin deneyimlerini yüksek sesle ve agresif yadsıması ile arasına mesafe koymaya çalıştı, fakat Prachanda da bazı temel teşkil eden varsayımları ve onun pragmatizmini ve eklektisizmini paylaştı ve bu durum onu, Bhattarai'nin arsız revizyonist fikirlerine karşı gerçek bir mücadele geliştirmesine engel veya isteksiz bıraktı. Dahası, Bhattarai ile meydana gelen mücadele ikincil meselelere odaklandı ve onun revizyonist çizgisine dokunmadı. Prachanda giderek, partiyi pragmatizm ile eklektisizm ve özellikle de karşıtların eklektik kombinasyonu -ki "bir ikiye bölünür" Maoist anlayışa karşıt olarak, "ikiyi bir etme"ye "birleştirme/kaynaştırma" (füzyon) diyor- içerisinde eğitti. Bunun sonucu olarak Bhattarai'nin temel tezleri Parti Merkez Komitesi'nin Ekim 2005 toplantısında, ince bir eklektisizm cilası bırakılsa bile, bir bütün olarak parti tarafından benimsendi.

Partimiz, gelişen revizyonist çizgiye karşı Nisan 2006'daki monarşi karşıtı hareket ve devamındaki ateşkesten önce, Ekim 2005'te başlayan sert ve ciddi bir mücadele sürdürdü. DKP ABD, Nepal parti önderliğine, devletin niteliği, yeni demokratik

devrim yerine özel bir anti-monarşik mücadele aşaması inşa etme, komünist hareketin tarihi ve diğer noktalar ile ilgili bir dizi revizyonist tezi içeren Bhattarai'nin yukarıda bahsedilen makalesini eleştiren özel bir mektup kaleme aldı. DKP'nin mektubu ayrıca NKP (M) başkanı Prachanda tarafından getirilen, Halk Kurtuluş Ordusunun gerici Nepal Kraliyet Ordusu ile birleştirilmesi önergesini keskin bir şekilde eleştirdi. İkinci bir mektup, tam da Kasım 2006 Kapsamlı Barış Anlaşması'ndan sonra ve üçüncüsü 2008 seçimlerinden sonra gönderildi. Bu mektupların nüshaları DEH katılımcısı parti ve örgütlere dağıtıldı. 2009 yılında, tüm bu mektupların, bir dördüncüsü ile birlikte kamuoyuna açılmasına karar verildi.

Bu mektupların içeriğinin dürüst bir incelenmesi DKP'nin, Nepal'da gündemde olan temel ideolojik ve politik çizgi sorunlarını tanımlayabildiğini gösterir. UKH içerisindeki birkaç güç daha Nepalli yoldaşların eleştirisini yaptılar.

Bu mektupların yalnızca "Marksizm'in ABC'sini" tekrarladığına yönelik -yani pratik gereklilikler ile ilişkili olmayan soyut ilkeleri içermesi- şeklindeki kibirli suçlamaya rağmen, bu mektuplar ilke meselelerinde tatmin edici ve devrimin karşılaştığı kavşak ile oldukça ilgiliydi. Bilimsel yöntemimiz bize, devrimi yenilgiye götürecek olan çizgiye karşı oldukça sert mücadele yürütmenin enternasyonalist sorumluluğumuz olduğunu söylemektedir.

NKP (M)'nin hatalı ideolojik ve politik duruşu sağlamlasın sağlamlasın pratik etkiler peşinden hızla geldi. Gerici, emperyalist yanlısı politik partilerle, bir burjuva demokratik çerçeveyi kabul etmeye yönelik birçok anlaşmalar yapıldı. Halk savaşının ve yine şehirlerde orta sınıfın da katılımıyla gerçekleşen bir ayaklanmanın sonucu olarak mutlak monarşinin iktidardan vazgeçmeye zorlanmasından sonra parti önderliği bu "alt aşamayı" sağlamlastırmaya yönelik hareket etti. **Kasım 2006'da kapsamlı barış anlaşması imzalandı ve bununla birlikte halk savaşı sona erdirildi, devrim tarafından inşa edilen politik iktidar organları dağıtıldı, Halk Kurtuluş Ordusu,**

Birleşmiş Milletler gözetiminde kışlalara hapsedildi ve parti geçici hükümet de dâhil olmak üzere yeni burjuva kurumlarda yer almaya ve buna bağlı hareket etmeye razı oldu. Uluslararası toplum – yani emperyalist ve gerici devletlerin ve Nepal halk savaşının düşmanları ve Nepal halkının sömürücüleri olan BM ve İMF gibi uluslararası kuruluşların ağı- ülkenin yeniden inşası için NKP (M) tarafından gerekli ve yardımcı müttefikler olarak sunuldu. Ve bu süreç devam ederken DEH'teki partilerin çoğu bunu alkışladılar veya en iyi ihtimalle sessiz kaldılar. NKP (M)'nin tüm önemli önderleri de buna eşlik etti. Devrimin bu revizyonist tasfiyesinin en istekli destekçilerinden HKP (M-L) (Naxalbari) ve MKP (İtalya) gibi partiler, şimdilerde Bob Avakian'ı ve Devrimci Komünist Parti ABD'yi "revizyonizm" ile ve bir "karşı-devrimci" çizgiye sahip olmakla yüksek sesle suçlamaktadırlar.

Devrimdeki ilerlemeler ve zorluklar ve eski rejimin şiddetli krizi NKP (M)'ye büyük, yeni ve karmaşık sorunlar yükledi. Fakat parti önderliği tarafından benimsenen yanlış teorik çerçeve ve metodoloji bu karmaşıklıkla başa çıkmayı ve yeni demokratik devrimin tamamlanmasına ve radikal olarak yeni tipte bir devletin yaratılmasına götürebilecek bir güzergah belirlemeyi imkansız hale getirdi. Dahası, Parti çizgisi yanlış bir şekilde "meşruiyet" in kaynağı olarak, onu seçimlerin sonucuna bağımlı kılan ve burjuva politik partiler ve emperyalist ve gerici güçlerle anlaşmalara götüren burjuva demokratik çizgiyi kabul etmişti. Bu kritik yıllar içerisinde NKP (M) tarafından atılan birçok adım sadece bir hatalar dizisi olarak değerlendirilemez; bunlar objektif gelişmelere cevaptılar, fakat komünist olmayan bir çizgi, bakış açısı ve metodolojik araçlarla cevaptılar.

Nepal'daki devrimci mücadele tüm dünyadaki gerçek devrimci komünistlere ve milyonlarca ezilen halka umut ve ilham kaynağı oldu. Bu temelde DEH ve onun katılımcı partileri Nepal'daki halk savaşı için kitleler içerisinde kitlesel politik destek inşa ettiler ve mücadele derslerini dünyaya yaydılar.

Halk savaşının Katmandu Vadisi'nin sınırlarına kadar ilerleyişi ne türden bir devlet iktidarının oluşturulabileceği sorununu gündeme getirmişti. Gerekli olan şey, kitlelere dayanırken ve onların toplumsal koşulları dönüştürmesini mümkün kılarırken, proleter devrimin hedefini ve yönelimini hiç veya tam olarak paylaşmayan birçoğları da dahil olmak üzere fazlasıyla farklı ve çelişkili toplumsal güçleri ve faaliyet akışlarını kucaklayan bir devletti. Komünistlerin temel sorulara yoğunlaşmaları ve onlara doğru cevaplar vermeleri gerekir: *Devrim gerçekten ulusal çapta iktidarı başarabilir mi, ve bu neye benzeyecek?* Bu iktidar, 18. yüzyıl burjuva devrimlerini kendisine model almaksızın, daha önceki sosyalist toplumların yaptıklarından nasıl daha iyisini yapacak? Yeni devlet tarafından oluşturulan ve yürürlüğe sokulan temel ekonomik ilişkiler ne olacak? Bhattarai ve Prachanda'nın savundukları ve uyguladıkları biçimde çok partili demokrasi yoluyla sömürücülere iktidarı geri vermeden, muhalefet ve farklılık nasıl hoş karşılanacak? Dikkati sermayeye yönelik olan orta sınıf, onların Nepal'in problemleri ve çözümleri (yanlış) anlayışının bir ifadeye kavuşmasına ve ne türden bir yeni devletin kurulması gerektiği konusundaki vizyonlarına izin vermeksizin, nasıl harekete geçirilecekler ve önderlik edilecekler?

Bir taraftan gerek Nepal'de, gerekse de başka bir ülkede bu süreci idare etmek kolay değilken, Bob Avakian'ın yeni sentezinin kalbindeki yönelimin, hayli esnekliğe sahip sağlam çekirdeğin bu dinamikten bahsettiğine inanıyoruz. Buna, proletarya diktatörlüğü ihtiyacında ve komünizm için dünya mücadelesinin bir parçası olarak sosyalist devrimi sürdürme hedefinde net olan ve tüm inişler ve çıkışlar sürecinde bu mücadeleyi ileri götürmeye kararlı olan bir 'önderlik eden ve genişleyen çekirdek' ihtiyacı da dâhildir. Aynı zamanda zorunlu olarak sosyalist toplumda, onu birçok farklı yöne çekecek birçok farklı insanın ve eğilimlerin olacağı – ve tüm bunların nihayetinde gerçeğe ulaşmaya ve komünizme gitmeye katkı sunacağı bir biçimde önderlik etme- anlayışına uygun

olarak hareket etmeye ihtiyaç vardır. Bunun herhangi bir ülkede nasıl işleyeceği şimdi sadece hayal edebileceğimiz birçok sürpriz ve karmaşıklık ile doludur: Lenin'in Goethe'den alıntılıdığı gibi, *teori gridir, fakat yeşil yaşam ağacıdır*. Maaalesef BNKP (M) bu süreci işletmek için ortaya çıkan temel çerçeveyi reddetmiştir.

Nepal'deki halk savaşı tam da engin bir devrimci süreç olduğu için, kaçınılmaz olarak yeni ve öngörülmeleyen bir alana adım attı. Nepal'daki bu yeni devrimci deneyimden DEH içerisindeki tüm parti ve örgütlerin ve DEH komitesinin öğrenilebilecek her şeyi öğrenmesi gerekiyordu. Her parti ve örgütün, kendi kapasitesi oranında, bu deneyimin en iyi şekilde nasıl anlaşılacağı ve genel olarak devrimci komünizm açısından ne tür çıkışları ve ne tür sorunları ortaya çıkardığı üzerine birbirleri ile ve Nepalli yoldaşlar ile diyaloga girmeleri gerekiyordu.

Bu süreç ortaya çıkış biçimiyle DEH'i ve onun katılımcılarını zenginleştirdi. Fakat burada da, çizgi ve metodoloji ile ilgili uzun zamandır devam eden problemler, daha ilk dönemde bile, bu sürece engel oldu ve giderek daha da kötüye götürdü. Burada da bir tür "aynadaki karşıtlıklar" rol oynadılar. Örneğin halk savaşı sürecinin birkaç aşamasında parti geçici ateşkes de dahil olmak üzere düşmanla görüşmeler yürütmenin gerekli olduğunu hissetti. DEH içerisinde, durumun özgünlüklerini ve bunun halk savaşını nihai zafere götürmenin bütünsel stratejik planına nasıl uygun düşebileceğini hesaba katmaksızın, bu tür bir taktiğin yanlış ve hatta sırf bu nedenle teslimiyetçilik olduğunu düşünenler vardı. Daha sonra, NKP (M) Baburam Bhattarai'nin alt aşama tezini benimseyerek yanlış bir güzergâhta ilerlediğinde ateşkes vs. türünden bu taktikler, açıkça eski devlet mekanizmasını parçalamaktan vazgeçen bir stratejinin parçası olarak yeni bir anlam kazandılar. Bildiğimiz gibi, DEH içerisindeki birçokları bu revizyonist tezler formüle edilirken ve daha sonra pratiğe dökülürken onu ya alkışladılar veya sessiz kaldılar. Daha

önceki, barış görüşmelerini basitçe reddetme ile daha sonraki, devrimden vazgeçmeyi kabul etme arasındaki ortak nokta hareketin yüz yüze kaldığı gerçek maddi koşullar ışığında strateji, çizgi ve politika sorunlarını incelemeye, fakat daha önemlisi, bunların uzun erimli hedeflere nasıl hizmet edeceğini veya ona engel olacağını değerlendirmede başarısızlıktır.

Uluslararası komünist hareketin zor bir döneminde Nepal devriminin oynadığı önemli pozitif rol ve onun DEH ile ilişki tarihi göz önünde bulundurulduğunda Nepal'da bir revizyonist çizginin zaferinin DEH üzerinde olumsuz ve yine Nepalli kitleler üzerinde trajik etkilerde bulunacağından ve bulunduğundan şüphe yoktur.

Özellikle de rahatsız eden şey revizyonist çizginin hakimiyetinin objektif baltalaması ve onun teslimiyetçi sonuçlarının DEH'in geri kalanının çoğu tarafından Nepal'daki politik gelişmelerin haklı veya mazur gösterilmesi -veya şeylerin yanlış güzergahta ilerlediklerini görüp, bu yanlış çizgilere karşı derin bir mücadeleyi yürütme sorumluluğunu almamaları ve bir tür pasif determinizm durumuna düşmeleri-yoluyla kendinden kaynaklanan bir yara ile iki katına çıkarılmasıdır. Bu süreç şekillenirken, bu düşünceler partimiz ile bir kısım diğerleri tarafından tanımlandığı ve eleştirildiği zaman dahi Nepal partisinden gelen revizyonist düşüncelere çok az dikkat gösterildi. Bunun yerine, bu politikaların sonuçları "pratikte görülünceye" kadar komünist ilkeler ve onun temel teorisi askıya alındı.

2006'daki Kapsamlı Barış Anlaşması bir sonraki yıl NKP (M)'yi seçim zaferine götürdüğünde ve Prachanda cumhuriyetin başbakanı olduğunda, DEH içerisindeki çoğu yoldaş, Lenin'den alıntılıyarak, şüpheyi bir tarafa bırakarak, Nepal'daki devrimci yoldaşların "seçim mucizesi" dedikleri coşkunluğa kendilerini kaptırdılar.

İhanet ihaneti izlediğinde ve sözünden dönme sözünden dönmeyi

izlediğinde, revizyonist çizginin çirkin sonuçları her geçen gün daha aşikar hale geldiğinde, daha öncesinde revizyonist çizgi ile hareket eden Nepal'daki bazı yoldaşlar bile doğru olarak devrime ihanet olarak algıladıkları şeye karşı rahatsızlıklarını gerçek kine dönüştürdüler. *Fakat bu muhalif güçler bile bu revizyonist yörüngeden ve çerçeveden kararlı bir kopuş gerçekleştiremediler.* Devrimin meyveleri terk edilirken ve gerici düzen üzerine yeni bir yapı tuğla tuğla inşa edilirken, bu muhalif güçlerin çoğu, bir taraftan bağırırken, parti önderliği tarafından revizyonist çizginin ve pratiğin tüm momentumu arkasında sürüklendiler.

DEH partilerinden ve örgütlerinden yoldaşların parti önderliğinden gelen revizyonist çizgiye karşı sağlam bir şekilde karşı duracakları ve bunu yaparken Nepal'daki kitlelere ve fazlasıyla yardıma ihtiyaç duyan partideki devrimcilere, objektif ihanete götüren çizgiye karşı mücadele sürdürmek yoluyla gerçek enternasyonalist destek sunacağı beklenirdi. Fakat maalesef bahsi geçen yardım oldukça seyrek görüldü. Gerçekte birçoklarının, hangi çizginin doğru olduğuna karar vermenin Nepalli yoldaşlara bağlı olduğu ve parti devrimi terk etmediğini söylediği sürece dünyaya, endişelenecek bir şey olmadığını söylememiz gerektiğini hissettikleri görüldü. Halkı silahsız bırakan ve revizyonist çizgiye karşı mücadele etmesinin önüne geçen bu durum aslında Nepal'daki ve bir bütün olarak dünyadaki kitlelere büyük bir ihanettir.

Fakat DEH'dekiler de dahil olmak üzere UKH içerisindeki birçok diğerleri, Nepal'daki yoldaşlara, ağına düştükleri eklektik ve açık revizyonist çizgilerden kurtulmaları için yardım edebilecekleri yerde, politik analiz olarak tasladıkları yeni düşünüş düzlemlerini süsleyerek ve eski laf salatalarına kendilerini kaptırarak bu aynı eklektizme katkı sundular.

Nepal'daki revizyonist çizginin halk savaşını sona erdirmesi ve Halk Kurtuluş Ordusu'nu dağıtması karşısında, MLM'nin tamamını halk savaşının sürdürülmesine indirgeyen anlayışın

gerçekten Nepal’da ne olduğunu anlama konusunda bazılarının gözlerini kör ettiğine vurgu yapmak belki de tutarsız görünür. Birçok yoldaş NKP (M)’nin topluma yönelik programının gerçek içeriğine bakacağı yerde, Prachanda’nın “bir ayaklanmaya hazırlanma” sözlerine odaklanmaktadır ki, bu sözler Nepal’daki kitlelere, devrimci fikirlere sahip parti üyelerine ve UKH’daki yoldaşlara yönelik olarak sık sık tekrarlanır. Bununla beraber, Prachanda’nın söz verdiği ayaklanmanın, gerçeklikte, (Clausewitz’den yorumlamak gerekirse) bir burjuva demokratik cumhuriyet kurma devrimci olmayan hedefinin (ki parti başka araçlarla –bu meselede barışçıl araçlarla-sürdürmektedir) sadece şiddet araçlarıyla sürdürülmesinden başka bir anlama gelmediğine çok az kişi dikkat etti. Halk Kurtuluş Ordusu tüm barış süreci ile gayri meşru bir pozisyona sokulurken, bu politik hedeften, başarılı olması gerici ordunun subaylarının büyük kesiminin desteğine bağlı olacak olan bir “ayaklanma” anlayışına varılmaktadır .

IV. NEPAL KONUSUNDA DEH’İN FELCE UĞRAMASI

NKP (M) her geçen gün revizyonizme doğru kaydığında DEH’in çoğunluğunun bunu alkışlaması veya sessiz kalması kaçınılmaz değildi. Doğrusu, çok daha farklı yerlerden daha kararlı eleştiriler gelseydi bugünkü durum çok daha farklı -ideolojik ve politik sorunlarla uğraşmada daha donanımlı ve komünist hareketin içerisine gireceği yol ayrımlarına daha hazırlıklı olurdu.

Nepal’de ortaya çıkan revizyonist çizgiye enerjik ve doğru bir biçimde cevap verme konusunda DEH’in aşırı başarısızlığı kaçınılmaz değildi, fakat bu durum, maalesef DEH ve daha genel anlamda UKH içerisinde zamanla büyüyen, temel teşkil eden ve uzun zamandan beridir devam eden yanlış ideolojik ve politik eğilimler ile paralel bir şeydi. Özellikle açık olan şey, uğruna mücadele ettiğimiz toplumun temel sorunlarından kaçınmaktı. Ne tür bir ekonomik sistemin oluşturulması gerekiyor. Yeni devlet ile mevcut emperyalist-gerici dünya

düzeni arasındaki ilişki nasıl olacak? Diğer ülkelerdeki devrimlere yönelik sorumluluklar neler olacak? Yeni devlet iktidarının niteliği ne olacak? Öncü partinin rolü ne olacak? Devlet eski sosyalist devletler ile hangi açılardan benzer ve hangi açılardan farklı olacak? Entelektüellerin ve özellikle şehirsiz merkezlerdeki diğer orta sınıfın rolü ne olacak? Saf demokrasinin toplumun problemlerine cevap olduğunu düşünenlere cevap ne olacak?

Maalesef, Bhattarai ideolojik mücadeleyi fazlasıyla ciddiye alırken, diğerleri sanki bu önemli değilmiş gibi hareket ettiler . Bob Avakian'ın çalışmasında ve özellikle de Devrimci Komünist Parti ABD tarafından yazılan birçok dokümanda Nepal ile ilişkili olarak gerçek sorunlara keskin bir şekilde odaklanılırken bile esas cevap *sessizlik* oldu. Ve bu sessizlik, devrim bilimimiz ışığında gerçek hayati çelişkileri incelemenin çalışmasını yürütmeksizin, ideolojik ve politik sorunların “pratik içerisinde” çözüleceği yanlış inancı ile kısmen haklı çıkarılmaya çalışıldı.

Bununla beraber, sessizlik ve önemsememezlik tarafsızlık değildir. Bunlar burjuva toplumdaki hakim fikirlerin itiraz kabul etmez olduğu anlamına gelir. Aynı fikirlerin bizzat komünistlerin düşünüşüne ve pratiğine nasıl dahil olduğunu önemsememek anlamına gelir. Nepal özgülünde, güçlü ve görünüşte başarılı revizyonist çizgi ve programa karşı -bu çizgi ve yaklaşımın acı meyveleri, görmek için gözleri olan herkese her yönüyle açık hale geldiği bugüne kadar- ideolojik ve politik olarak silahsız olmak anlamına gelir. Ve bugün bile, hareketimiz içerisinde Nepal'de felakete götüren politik çizginin revizyonist içeriği ile hesaplaşmaksızın Maoist güçlerin bir karışımını bir araya getirmeye çalışanlar vardır.

En başta tutarsız görünen şey, Nepal devrimi gerilerken bunu alkışlayan veya sessizce gözleyen DEH içerisindeki güçlerin çoğunun geçmişte karşıt fikirlere sahip oluşudur. Örneğin, proletarya diktatörlüğünden Bhattarai tipinde vazgeçişten ziyade, BNKP (M)'in dönüşümü sürecinde onunla iyi geçinen veya

hiçbir şey söylemeyen bazı diğerkleri, sosyalist devrimin problemlerini göz ardı etmekten mutlu oldular veya basitçe geçmişten ezberden formüllerini tekrarlادılar. Nepal'deki 2006 Kapsamlı Barış Anlaşması'nın en istekli destekçileri arasında, Peru'daki devrimin gerileyişi ile ilgili iki-çizgi mücadelesi konusunda, herhangi bir barış görüşmesinin olabirirliğinin dahi ihanet koktuğunu savunmuş olanlar (veya en azından bunu savunanlardan kopmayı reddedenler) var. Birilerinin bu kadar hızlı ve kolay bir şekilde yanlış bir noktadan, başka bir yanlış ve hatta daha kötü bir noktaya savrulması nasıl mümkün olabiliyor? Daha sonra da göreceğimiz gibi bu durum, objektif gerçeklik ile ilişkili olarak anlamak ve hareket etmek için hangi metodolojinin kullanıldığı da dahil olmak üzere, *siyasetteki ve ideolojideki köklü yanlışlarla ilgilidir.*

V. PERU VE POLİTİK GERÇEKLIĞİN KUTSANMASI

Hareketin Nepal'deki revizyonizme zayıf cevabı PKP başkanı Gonzalo'nun yakalanmasını takiben meydana gelen gelişmelere ve Sağ Oportünist Çizgi'nin (SOÇ) ortaya çıkışına DEH'in çelişkili ve büyük oranda eksik cevabında birçok açıdan önceden görölmektedir. O koşullar altında dünyadaki tüm güçleri toparlayıp PKP'nin yardımına koşmak ve Başkan Gonzalo'nun tutuklanması ve hapsedilmesi karşısında onun hayatını korumak için kampanya sürdürmek oldukça doğru ve proleter enternasyonalizminin bir ifadesiydi. Fakat başka enternasyonalist görevler de -özellikle DEH açısından- vardı ve bu görevler farklılıkların ortaya çıkmaya başladığı yere ilişkindi.

Gonzalo'nun yakalanmasından ve basın önüne çıkarılışından, ki orada Gonzalo kendisinin yakalanmasının sadece "yolda bir büküntü" olduğunu ve halk savaşının ilerlemesi gerektiğini ilan etmişti, yaklaşık bir yıl sonra, Gonzalo'nun halk savaşının sona erdirilmesi için argümanlarını içeren kendisine atfedilen çeşitli dokümanlar ve videolar yayınlandı. Başkan Gonzalo'nun ve diğerk üst düzey önderliğin esir düşmesi

karşısında ve değişen uluslararası koşullar içerisinde devrimi ileri götürmenin koşullarının lehte olmadığına yönelik bir argüman ileri sürüldü ve Peru'da Fujimori rejimi ile bir "Barış Anlaşması için mücadele" çağrısı yapıldı. Hapishane dışındaki parti önderlerinin çoğu barış anlaşması için çağrısının düşmanın organize ettiği bir "hile" olduğunu ilan ettiler. Cezaevinde olup bunu savunanları revizyonist teslimiyetçiler olarak ilan ettiler ve Gonzalo'nun bu türden argümanları öne sürdüğünü düşünmek bile istemediler. PKP destekçileri, barış anlaşması çağrısını çevreleyen gerçek koşulları araştırmanın ve somut gerçekliği anlayıp oradan hareket etmenin ihtiyaç olduğunu hisseden herkese saldırdılar. Partimizin de desteklediği DEH-KOM'un duruşu, barış görüşmelerine yönelik çağrı ile ilgili gerçek koşulları araştırmaya (örneğin başkan Gonzalo'nun gerçek duruşu) yönelik bir ihtiyaç olduğunu savunmaktı. Her şeyden önemlisi, barış görüşmelerine yönelik çağrısının devrimci komünist ilkeler ve somut koşulların incelenmesi temelinde değerlendirilmeye, öncelikle çizginin kaynağı üzerinden değil, ihtiyaç vardı ("çizgi kaynak değil" benimsenen formülasyondur) *"Peru'da Dalgalanan Kırmızı Bayrağımızı Savunmak İçin Toparlan"* dokümanının kabul edilmesi güçlü bir araştırma ve mücadele sürecinin doruk noktasıydı. Fakat hatırlanmalıdır ki bu duruşu benimsemek kolay bir mesele değildi. Doğru sonuçlara ulaşmanın bu doğru yöntemine bazıları karşı çıktılar ve bu durum tüm DEH içerisinde büyük bir mücadeleyi gerektirdi.

Maalesef hapishaneler dışındaki PKP önderliği tarafından bu yaklaşım sergilenmedi. Parti önderliği SOÇ'un barış anlaşması savunusuna yönelik politik argümanlar geliştirmede başarısız kaldı, bu koşullar altında ve bu yaklaşımla sadece devrimin yenilgisine gidilebilirdi. Bunun yerine parti önderliği bir taraftan başkan Gonzalo'nun SOÇ ile ilişkili oluşunun imansız olduğunu ve bunun düşmanın bir "hile"si olduğunda ısrar ederken, diğer taraftan SOÇ yanlılarına yönelik eleştirilerini esas olarak iğrenç kavramlarla sınırladı.

Bu arada PKP'nin yurtdışındaki destekçileri (Peru Halk Hareketi olarak bilinmektedir) aynı zararlı duruşu sergilediler ve hatta onu cinnet derecesine kadar çıkardılar. "Hile" teorisini benimsemeyen herkes emperyalist ve gerici "hile"ye yardım etmek ve onula ortaklık yapmakla suçlandılar. DKP ABD başkanı Bob Avakian onların çirkin saldırılarının ana hedefiydi. Doğrusu, bu garip mantığa göre SOÇ'un artı ve eksilerini incelemek -ve devrimi ileri götürme olasılıkları konusunda yanlış bir çizgi ve analizi temsil ettiği sonucuna varmak- bir şekilde düşmana yardım etmektir. Gonzalo'nun SOÇ ile muhtemel ilişkisine yönelik ne kadar gerçek gün üstüne çıktıysa (mesela yakalanan ve Gonzalo'nun kendilerini bir barış anlaşması için ikna ettiğini iddia eden bir dizi PKP önderi), PHH ve bazı diğerleri o kadar öfkeli ve iğneleyici hale geldiler. DEH içerisinde bazılarının bu konuda "politik gerçek" doktrinini açık olarak gündeme getirmesi bu koşullarda oldu. Bu doktrin, somut gerçekliğe bakmaksızın, Gonzalo'nun barış anlaşması çizgisinin arkasında olmadığını politik bir doğru olduğunu ve komünistlerin enternasyonal alanda bu "doğru"yu propaganda etmekle bağlı olduklarını ve bazılarının "gazeteci doğrusu" dediği şeye düşmemesi gerektiğini savunuyordu. Bazıları politik doğruyu felsefi bir ilke olarak ilan etme konusunda fazlasıyla cesur ve ısrarcı iken, bu aynı anlayış sık sık birçok diğer yoldaşın da düşüncesine yön verdi veya en azından etkide bulundu. Gerçekten bu anlayışın, Lenin'in Materyalizm ve Amprio-Kritisizm'de bütünüyle eleştirdiği bir "deneyimin hayati örgütlenme biçimi" olarak gerçek anlayışından farklı hiçbir yanı yoktur.

DKP ABD gibi, doğru bir çizgi için mücadele etmiş güçler bile bu güçlü olumsuz akımdan etkilenmedi değil. Bunun bir örneği, "hile" teorisine ve diğer bilimsel olmayan önergelere ödün veren 2000 terhindeki Milenyum Kararı'nın kabul edilmesidir. Partimiz, hareketin belli bir yüzeysel birliğini başarma algısı içerisinde yanlış bir biçimde bu kararı kabul etti, ki bu karar – her ne kadar partimiz hızlı bir şekilde bu hatayı kabul etse ve DEH partilerinin ve örgütlerinin bunun farkında

olmasını sağlasa da- gerçek bir zarar verdi ve Peru'daki devrim konusundaki iki-çizgi mücadelesi de dahil olmak üzere bir dizi önemli meselede yanlış anlayışı güçlendirdi.

Peru'daki Sağ Oportünist Çizgi'nin ortaya çıkışına cevap, özellikle DEH olmak üzere tüm komünistlerin çizgi mücadelesine yönelik komünist bir yaklaşım benimsemesi ve dünyayı analiz edip değiştirmek için bilimsel bir temel üzerinden hareket etmesi gerekiyordu. Fakat bu yaklaşım DEH içerisinde eşitsiz bir biçimde kabul edildi ve birçokları tarafından saldırıya uğradı, ve bu durum DEH'in ve uluslararası komünist hareketin doğru sonuçlar çıkarma ve oldukça zor koşullar altında olan Peru'daki yoldaşlara yardım etme yeteneğini zayıflattı. Bu yaklaşım Peru'da ne olduğu ve bundan ne sonuçlar çıkarılması gerektiği konusunda dünyadaki kitleleri uygun bir komünist önderlikten yoksun bıraktı. Bu ayrıca gerçekliğin hoş olmayan veya herhangi bir zamanda devrimci hareketin ilerleyişine ters düşen parçaları da dâhil olmak üzere gerçekliğe yönelik bilimsel bir yaklaşım takınılması gerekliliğine de ters düştü. Çin'deki darbeden sonra Maoist güçlerin yeniden gruplaşmalarına yönelik temelin olumlu bir özelliği olan şeyin – komünistler Çin'deki revizyonist bir darbe gerçekliği ile karşı karşıya gelmişlerdi- olumsuz gelişmelere yönelik bu enstrümantalist yaklaşım, kitlelerin insanlığın özgürleştirilmesinin önündeki sorunları ele alma kabiliyeti üzerinde bunun ne tür etkisi olacağına aldırmama yoluyla altı oyuluyordu.

Yukarıda bahsettiğimize ilişkin tüm yöntem ve yaklaşım bizzat PKP'nin yüz yüze geldiği büyük zorluklara katkı sundu. SOÇ'un muhtemel yazarı olarak Gonzalo'nun pozisyonu ile ilgili deliller artmaya devam ettiğinde ve ister SOÇ'un pozisyonunu kabul etsin isterse de Gonzalo'yu SOÇ'u yazmaktan dolayı hainlikle suçlasın tüm PKP liderlerinin durumu "Hile" teorisinde ısrarı her geçen gün daha fazla yanlış göstermeye başladı. PKP üyeleri hiçbir zaman neden barış anlaşmasına yönelik çağrının yanlış olduğu veya bu değişen koşullar

altında devrimi nasıl sürdürecekleri konusunda eğitilmemişlerdi. Bunun yerine önderlik basit hainlik suçlamalarına dayanmıştı. Cezaevi dışındaki PKP önderlerinin, halk savaşını ilerletirken, bir barış anlaşmasına yönelik çağrıya karşı politik mücadeleden kaçınılabileceğine veya görmezden gelinebileceğine inandıkları görülmekteydi. Bu bütünsel yaklaşım ulusal çapta devlet iktidarı için iddiası olan halk savaşının ortadan kalkmasına katkı sunarak çok daha fazla zarar verdi, güçlerinin büyük bir bölümü yok edildi veya demoralize oldu ve geriye kalanlar birbirlerine rakip küçük guruplara dönüştüler, onlardan bazıları kendileri barış anlaşması talep etmekte. Maalesef DEH'in ortak deneyimindeki tüm bu bölüm uygun olarak özetlenmedi. Bazı yoldaşlar bugün bile, yoldaş Avakian'a ve DEH-KOM'a karşı derin öfkeleri sadece Peru'daki halk savaşının bugünkü durumu konusundaki fantezilerinin yüksekliği ile uyum içerisinde olan yurtdışındaki bir avuç PKP destekçilerini kınamayı reddetmektedirler. Bununla beraber daha büyük problem bazıları tarafından saldırgan oportünistlere gösterilen tolerans değil, DEH içerisinde Peru'daki tüm deneyimi basitçe görmezden gelmeye yönelik tutum ve özellikle de kabul edilen ve benimsenen yanlış yöntem ve yaklaşımdır.

Esasında Peru'daki halk savaşı son birkaç on yıl içerisindeki en önemli devrimci mücadelelerden biriydi. Peru'daki devrim tün dünyadaki insanları cesaretlendirdi ve bu mücadele kitlelerin komünist devrim için mücadelede önderlik edilecek büyük potansiyelinin canlı bir örneğiydi. Aynı zamanda Peru'daki deneyim, özellikle de çizginin daha fazla gelişimi ve incelenmesi ışığında, bu partinin çizgisinde, epistemoloji alanı da dâhil olmak üzere, ciddi çelişkiler ve hatalar olduğunu göstermektedir. Partimiz, bu koşullarda proleter enternasyonalizmini nasıl uygulamak gerektiği meselesi de dâhil olmak üzere daha doğru bir yöntem ve yaklaşım için mücadelede bir çaba olarak, Peru deneyimi üzerine daha fazla tartışma çağrısında bulunan ve enstrümantalizme yönelik eğilimler de dâhil olmak üzere DEH'in yaklaşımındaki

problemleri tanımlayan bir doküman yayınladı . Maalesef bu doküman DEH içerisinde esas olarak önemsenmedi.

Peru Komünist Partisi'nin tüm deneyiminin daha tamamlanmış ve doğru bir özetini yapmak hem bilimsel bir ihtiyaç ve hem de devrimci ahlaki bir zorunluluktur. DEH içerisindeki bazı yoldaşların, halk savaşının başarısı bir tür "sermaye" sağladığında oldukça yanlış anlayışları önemsemekten veya kuyrukçuluğunu yapmaktan, Peru'daki hareket bir değer olmaktan daha çok bir yük olmaya başladığı görüldüğünde, günümüz koşulları içerisinde komünist devrim yapmaya yönelik önemli bir çaba olan ve DEH'in kolektif deneyiminde önemli bir yer işgal eden şeye karşı herhangi bir endişeyi dile getirmeme sorumsuzluğuna geldikleri yorumunu yapmak üzücüdür. Ve yeni bir enternasyonal örgüt için çağrıda kilit kesimlerin bu noktadaki en kabahatlıler olmaları sürpriz değildir.

VI. PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ: İKİ KARŞIT GÖRÜŞ

Proletarya enternasyonalizminin niteliği ile ilgili iki farklı ve karşıt görüş, DEH ve UKH içerisinde keskinleşen farklılıkların oldukça merkezinde oldu. Bu, ideolojik ve politik anlamda can alıcı sorunlardan kaçınarak komünist güçlerin enternasyonal "birliği" çabalarını büyük oranda açıklamaktadır. "Proleter enternasyonalizminin" yanlış bir kavrayışı ayrıca, UKH içerisindeki birçoğunun, "bir yerele" götürdüğü görüldüğü ölçüde bir çizginin peşine takılmanın ve daha sonra başka bir çizginin peşine takılmanın doğru olduğunu düşündüğü, yukarıda incelediğimiz tarihi açıklamaya yardım etmektedir.

Proletarya enternasyonalizminin daha derin ve bilimsel bir kavrayışı Bob Avakian'ın ileri sürmekte olduğu yeni sentezde temel bir unsurdur. Avakian'ın proletarya enternasyonalizmi görüşü komünist devrimin en temel anlamda dünya ölçeğinde meydana gelen bir süreç olarak kavranmasıdır.

Avakian'ın anlayışı hem Marx ve Engels'in proleter devrimi teorize edişini içerir hem de geliştirir. Bununla beraber, proleter devrimin farklı kavrayışları bütün komünist hareket tarihi boyunca birbiri ile rekabet etmektedir.

Proletarya enternasyonalizmi, Birinci Dünya Savaşı'nın meydana getirdiği felaket ve kriz koşullarında Çarlık Rusyası'nda proleter devrimi başlatmanın problemleriyle yüz yüze iken dahi Lenin'in düşünüşünde merkeziydi. Komünist hareket içerisindeki yanlış düşünüşleri eleştiren ve proletarya enternasyonalizmi anlayışını daha bilimsel bir temele oturtan Avakian'ın "*Dünyayı Fethetmek?*" makalesi Marx ve Lenin'in temel öğretilerini irdelemede temel çalışmaydı. Bunun bir parçası olarak Avakian, Lenin'in proletarya enternasyonalizmi anlayışı ile İrlandalı devrimci John Connolly'nin anlayışından bahsetmektedir. Connolly Lenin'den farklı olarak, enternasyonalizmin bir devrim tarafından diğerine sunulan destek veya yardım olduğunu savunmaktadır. Lenin'in daha bilimsel anlayışında, her ülkedeki devrim, kendi sözleriyle, "dünya devriminin hazırlanmasında, propagandasının yapılmasında ve hızlandırılmasında benim payım" olarak görülmelidir. Avakian, genel bir kural olarak politik iktidar bir veya birkaç ülkede ele geçirilebilecekken ve ele geçirilmesi gerekirken, herhangi bir ülkedeki devrim, devrimin üzerinde ilerleyeceği alanı şekillendirmede en hâkim faktör olan tek bir dünya süreci bağlamında görülmelidir diyerek bunu daha da geliştirmiştir.

Marx ve Lenin'in temelde doğru ve bilimsel yönelimlerine rağmen, karşıt görüşün komünist hareket içerisinde uzun ve derin kökleri oldu. Bu anlayış özellikle de SSCB'de Stalin'in önderliği döneminde doruktaydı ve bu noktada ciddi hatalar meydana geldi. Buna, pratikte, sosyalist devrimin gerekli savunmasını, dünya devriminin ilerleyişine eşit görme de dâhildir. Esasında, Avakian'ın uzun zamandan beri tahlil ettiği gibi, sosyalist devletin savunması (hem o ülkedeki kitleler ve hem de dünyadaki komünistler ve devrimci kitleler

tarafından), bir taraftan esasen, dünya devriminin bütünsel sürecine tabidir. Dahası, emperyalist hâkimiyetteki düşmanca bir ortam içerisinde sosyalist devletin kendisini savunmak için bazı önlemlerinin -örneğin barış içerisinde bir arada yaşamayı uygulama ihtiyacı- bu önlemler doğru ve gerekli dahi olsa, objektif olarak dünya proleter devrimini ilerletme daha büyük görevi ile çelişkiye düşeceğini kabul etmektedir. Bu, Komintern (Rusya'da Ekim Devriminden kısa bir süre sonra oluşturulan ve İkinci Dünya Savaşı'na kadar varlığını sürdüren Komünist Enternasyonal) döneminin anlayışı olan, sosyalist devletin uluslararası proletarya ile çıkarlarının özdeşliği bulunduğu argümanından çok farklıdır.

Mao'nun Stalin'den ve SSCB'de sosyalizmin inşasından kopuşu içerisinde proleter enternasyonalizmi alanı bir dizi diğer alandan daha az eksiksizdir. Filipinlerde Markos rejimi, İran şahı, Zaire'de (Kongo) Mobutu vs. gibi örneklerde olduğu gibi Üçüncü Dünya'daki bir dizi gerici devletlere ilişkin Mao'nun kabul ettiği bazı tartışmalı dış politika ölçütlerinde ve "esas tehlike" olarak tanımlanan Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı ABD önderlikli emperyalist ülkeler bloğu ile dünya çapında bir birleşik cephe geliştirme çabalarında bu görülebilir.

Bu problemler sadece pratikteki delillere dayanmamaktadır, fakat bunları ayrıca teorik bir formasyona da dönüştürdüler. Mao demokratik devrim sürecinde şöyle demişti: "Bu yüzden milli kurtuluş savaşlarında yurtseverlik enternasyonalizmin uygulanmasıdır" Gerçekte bu formülasyon iki farklı sorunu birbirine karıştırmaktadır: Çin'de yeni demokratik devrimi sürdürmeyi gerektiren devrim ve "yurtseverlik" olamayacak olan komünistlerin ideolojisi ve yönelimi. Mao'nun " yurtseverlik enternasyonalizmin uygulanmasıdır " formülasyonu 1960'larda ve 1970'lerde yeni ortaya çıkan Maoist hareket üzerinde büyük etkiye sahipti. Bu bakış açısının özellikle de devrimin yeni demokrasi aşamasından geçmek sorunda olduğu ülkelerde var olan kendiliğindenci eğilimlerle iç içe geçmesi, ulusalcılık ve

anti-emperyalizm ideolojisini proletarya enternasyonalizmi dünya görüşü ile birleştirmeye, nihayetinde iki karşıt dünya görüşünün bir tür birleştirilmesine götürdü. (Bu cümle kelimesi kelimesine çevrilmedi. Ama anlam genel olarak böyle-çev.)

DEH ve UKH içerisinde, Avakian tarafından yapılan bu önemli analiz ve ulusalcılık ile komünistlerin yönelimi olarak komünizm (zorunlu ve doğru olarak yeni demokrasi için mücadele edildiğinde bile) arasında keskin bir çizgi çizmesine karşı rahatsızlık ve anlaşmazlık ile bu konuda yoğunlaşmaya ve mücadele etmeye çok az istek oldu . Bu türden ulusalcılığa başvurma biçimi ayrıca DEH içerisindeki bazı güçlerin, bugün dünyadaki devrimci mücadelenin gerçek koşullarının en üstünkörü analizinin dahi en acımasızca sömürülen ve bastırılan ülkelerde bile devrimin hem ilerlemediği ve hem de tüm Uluslararası Komünist Hareket'in karşı karşıya kaldığı aynı sorunlarla (doğru çözmeleri gelecek ilerlemeler için kritik olan sorunlar) yüzleştiği zaman dahi "devrim ana akımdır" ve Asya, Afrika ve Latin Amerika dünya devriminin fırtına merkezleridir" boş uyarılarını neden tekrarlamakta ısrar ettiklerini açıklamaktadır.

Ulusal Burjuvazinin Bakış Açısı

Tüm komünist hareketin tarihi boyunca -ve Maoist hareket bunun istisnası değildir- devrimci komünizm ile burjuva demokrasisi arasında net ayrım yapmada tekrarlanan bir problem yaşandı. Kültür devriminin son aşamalarında Mao'nun revizyonistlere karşı Son Büyük Mücadelesi'nden bir kez daha olumlu bir şekilde öğrenmek büyük öneme sahiptir. Çin'deki devrimciler, Yeni Demokratik Devrim sürecinde partiye "örgütsel olarak katılan, fakat ideolojik olarak katılmayan" bazı güçlerin bilinçleri ve bunu, kapitalist yolcular haline gelen burjuva demokratların sosyalist devrimde görülen bilinç ile ilişkilendiren oldukça zengin tartışmalar yürüttüler . Bununla beraber, bu, Maoist hareketin çoğu tarafından görmezden gelinen, Mao ve takipçileri tarafından meydana getirilen

Marksizm'deki başka bir önemli gelişmedir.

Mao'nun yeni demokratik devrim tezi Maoistler arasında genişçe bilinmesine ve sürekli vurgulanmasına rağmen, somut gerçeklikte, ezilen ülkelerde devrimin bu iki aşaması arasındaki ilişkinin dinamikleri, bu iki aşamanın iç içe geçmesini ve günümüz dünyasında değişen ve farklı biçimlerde bunun nasıl bir şekil aldığını anlamak için mücadele etmeksizin dogmatik ve kuralcı bir biçimde ele alındı. Bu arada ezbere formüllerin boş tekrarlanması, ulusal ve demokratik haklara yönelik mücadele ile sınırlanmış mevcut içeriği örter.

Farklı politik eğilimlerin ve nihayetinde farklı sınıfların, toplumun temel problemlerinin ne olduğu ve bundan hareketle, ne tür temel çözümlerin ortaya konması gerektiği konusunda farklı anlayışları vardır. Proletarya ve onun temsilcileri komünistler açısından çözülmesi gereken temel problemler genel olarak sömürü, baskı ve sınıfsal bölünme ve bununla ilgili olan her şeydir. Buradan, önemli derecede tamamlayıcı öge olarak Yeni Demokratik Devrim de dâhil olmak üzere Proleter Dünya Devrimi çıkar. Fakat toplumun problemi ulusal burjuvazinin ve onun temsilcilerinin çıkarları ve bakış açısı penceresinden görülürse (kişisel sınıfsal arka planları veya sosyal konumları ne olursa olsun), yani problem, meta üretiminin engellendiği ve burjuva rekabetin "adil" bir biçimde meydana gelmediği bir toplum olarak görülürse burjuva demokratik devrimin çözüm olarak görülmesi oldukça doğaldır.

James Connolly mi Yoksa Lenin mi? – Nasıl Bir Enternasyonal Örgüt?

Nepal'daki olaylara ilişkin olarak DEH'in sağlam ve bilimsel bir duruş sergilemede başarısızlığı, ve yine Gonzalo'nun yakalanmasından sonra Peru'daki iki-çizgi mücadelesine ilişkin sorumlu bir tutum takınma konusundaki zorluklar ve muhalefet, belli anlamda, tartışmakta olduğumuz *hatalı enternasyonalizm anlayışı* ile bağlantılıdır. DEH'in merkezi ideolojik ve

politik rolünü ve devrimci komünist bir bakış açısı ile zorluklar ve problemlerle kolektif bir biçimde başa çıkma ihtiyacını kavramak yerine, farklı tipte bir mantık yerleştirilmektedir: birçokları tarafından DEH Connolly'nin enternasyonalizm anlayışının (bir devrimin diğer bir devrime yardım etmesi anlayışının ve başka bir partinin faaliyetlerine, o parti devrimi yok etse bile müdahale etmeyin) öne çıkarmanın bir örgütü olarak görüldü. Ve bu, şu inancı da sık sık içerisinde barındırmaktadır: herhangi bir yerdeki insanlar (o ülkedeki-çev.) çizgi sorunlarını kavramada en iyi kapasiteye sahiptirler ve ülke dışındaki insanlar oradaki insanların, hangi çizgiyi savunduklarına ve gerçeğe ulaşmak için hangi yöntemi kullandıklarına bakılmaksızın, söylediklerine muhalefet etmemelidirler.

DEH içerisinde bu iki proletarya enternasyonalizmi anlayışı ve bu iki MLM kavrayışı baştan beri bir arada bulunmaktaydı ve zaman zaman keskin çelişki biçimini aldı. Avakian'ın uğruna mücadele ettiği anlayış DEH'in oluşturulmasına ve geliştirilmesine katkısını sunması için partimizi yetkin kıldı ve ona önderlik etti. Bazı uzlaşma yönlerini yansıtmasına rağmen DEH deklarasyonu daha bütünsel anlamda bu sorunların ileri ve doğru bir anlayışını yansıtmaktadır. Fakat her zaman James Connolly'nin enternasyonalizm anlayışını yansıtan güçlü bir karşı akım vardı ve bu düşüncelerin Mao'da temeli olduğu oranda, bunu Mao'daki zayıf olan anlayış ve pratik üzerine-güçlü olan yanları üzerine değil- inşa ettiler.

DEH içerisinde ayrıca çarpık ve pragmatist bir pratik ile gerçek arasındaki ilişkisi vardı ve bu anlayışa göre pratikteki ilerlemeler otomatik olarak teorik ilerlemelere dönüşür ve teorik ifadelerin doğruluğu veya yanlışlığı onların pratikteki başarıları (gerçek veya varsayılan) tarafından belirlenir. Ve gördüğümüz gibi, pratiğin kendisi, abartısız olarak, dar bir biçimde sadece silahlı mücadele olarak ifade edilir. Bu mektubu sonlandırırken dikkatimize sunulan taslak "öneri"ye baktığımızda bu türden bir vizyonun açık bir biçimde

ifade edildiğini görürüz: “Referans noktaları ve stratejik dayanakları olarak Maoist partiler önderliğindeki halk savaşları ile birlikte proleter devrim dalgasının yeni bir potansiyeli ortaya çıkmakta ve gelişmektedir. Bu potansiyelin gerçeğe dönüşmesi Marksist-Leninist-Maoist partilerin ulusal ve uluslararası düzlemde devrimci görevlerini yerine getirmede ne kadar başarılı olacaklarına bağlıdır. Anlayışlarını ve deneyimlerini bir araya getirmek ve dünyadaki tüm isyan eden kitlelere birleşik bir mesaj verme konusunda kapasitelerini geliştirmek belirleyici önemdedir.” Bu anlayışa göre UKH’nın temel görevi “anlayışları ve deneyimleri bir araya getirmek”tir. Hangi anlayış bir araya getirilmelidir? Örneğin Maoist önderlikli Nepal’daki hükümetin “deneyimi” nasıl özetlenecek? Tam da “anlayışı bir araya getirmek”, Prachanda ve onun “birleştirme” (fusion-çev.) teorisine layık, ikiyi bir etmedir ve açık bir pragmatizme ricat etmektir. Mao’da bu kadar merkezi olan politik ve ideolojik çizginin önceliğine ne oldu?

Bu yanlış ideolojik ve politik akımların DEH içerisinde var olmaları şaşırtıcı değildir. Bu problemlerin Maoist hareketin ve daha genel anlamda Uluslararası Komünist Hareketin tarihinde öncelleri vardır ve bu sadece Stalin önderliği dönemi ile sınırlı değildir ve bunların bizzat toplum içerisinde maddi temelleri vardır. Fakat üzücü olan şey, daha doğru olan bir şey mevcut olduğunda (dahi-çev.) bu yanlış yaklaşımlara tutunan ve onda ısrar eden inatçı bir kararlılığın var oluşudur. Bu şekilde yapınca anlayışta daha önce ikincil anlamda bulunan yanlışlar bütünsel bir boyut kazanıyor. Avakian bu yanlış ideolojik eğilimleri (onların felsefi, epistemolojik ve metodolojik unsurları da dâhil) tanımlayabilmekte ve eleştirebilmektedir. Bu, yeni sentezin, komünist teoriyi daha bilimsel bir temele oturtan, can alıcı bir parçasıdır. Tam da yeni sentez bu derin ve sürekli hatalara parmak bastığı içindir ki, bu anlayışların kendi “Maoizm” kavrayışlarının merkezinde olduğunu düşünen bazıları “karşı-devrimci” çirkin suçlamalarını yöneltme ihtiyacını

duymaktadırlar.

Yukarıda bahsettiğimiz ulusalcılık ve ulusalcılığa ödün gibi, diğer ilişkili ideolojik ve metodolojik hastalıklar amprisizmi, pragmatizmi, enstrümantalizmi ve reel politik uygulamasını (politik gelişmeleri devrimci komünist ilkeler temelinde ve bilimsel bir yöntemle değerlendirmek yerine, politik bir kararın veya pratiğin kısa erimli getirebileceği faydalar üzerinden dar, pragmatik bir perspektifle değerlendirme) kapsamaktadır. Avakian enstrümantalist düşüncü, sonucun tekrarlanır biçimde başlangıç öncellerine bağı olduğu yaklaşım olarak tanımlamaktadır. “başka bir deyişle gerçekliğı sahip olduğun hedeflere faydalı olacak bir biçimde “yorumlamaya” (ve esnemeyi bırakırsın) kalkışırsın. Bu bir tür, döngüsel tekrarlanan bir yaklaşımdır, objektif ve bilimsel olarak gerçekliğı araştırma, analiz etme ve sentezleme, teori ile pratik arasında geliş gidiş üzerinden gerçekliğin daha derin bir değerlendirmesine ulaşma ve onu dönüştürme kabiliyetini arttırma yerine, belli hedefler veya öncellerle başlarsın ve daha sonra gerçekliğı bu hedeflerin veya öncellerin doğrulanması ve teyidi biçiminde yorumlarsın.”

VII. KOMÜNİSTLERİN HANGİ TÜR BİRLİĞE İHTİYAÇLARI VAR

Bütün DEH tarihi boyunca, *Deklarasyon*'da ve “*Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm!*” belgesinde en merkezileşmiş biçimiyle ifade edilen politik ve ideolojik çizgi temelinde DEH'i doğru bir biçimde inşa etme ile DEH'i esas olarak onun “güçleri” ve özellikle de Peru ve Nepal'daki halk savaşlarının gücü üzerinden inşa etme yanlış anlayışı arasında gerilim vardı. Daha sonra, bu yanlış ikinci yaklaşım, DEH'in yeni katılımcılarını, bu örgütlerin ideolojik ve politik bütünsel duruşları temelinde değil de, bu partilerin Maoizm bayrağı altında silahlı devrimci mücadele sürdürmede başarılı görülüp görülmediğı (bunun ne anlama geldiğı üzerine herhangi bir gerçek tartışma olmaksızın) üzerinden kendisine dâhil etmesi

noktasında bazılarının inanışında ifadesini buldu. Bu belli anlamda, Birinci Dünya Savaşı sürecinde Lenin'in Berstain'i keskin bir şekilde eleştirdiği *"hareket her şeydir, nihai hedef hiçbir şey"* anlayışının başka bir ifadesidir. Hareketimizin teorik temellerini yukarıda bahsettiğimiz dokümanların ilk birliğinin ötesine ilerletme ihtiyacı karşısında ve daha fazla kopuşu gerektiren objektif dünyada gerçek değişimler ve sorunlar kendisini dayattığında bu yanlış yaklaşıma daha fazla sarılındı ve onda ısrar edildi.

1 Mayıs 2001 tarihli, yeni bir enternasyonal komünist örgüt için çağrı ve en yakın dönemdeki taslak öneri (tekrar aşağıdaki Ek'e bakınız.) incelendiğinde bu tür yaklaşım göze çarpar. Gördüğümüz gibi ikinci doküman bu yaklaşımı kendisinin mantıksal hükmü olarak almış, orada halk savaşları *"referans noktaları ve stratejik dayanak"*tır. Böyle bir yeniden guruplaşma için politik ve ideolojik kriteri ifade etmeye yönelik gerçek bir çaba gösterilmez. 2011 tarihli dokümanda, yanlış (ve açıkçası rezalet) bir resim çizilmekte ve Peru'da, Filipinler'de ve Türkiye'de halk savaşının ilerlemekte olduğu ifade edilmektedir ve bir şekilde bu komünistlerin yeniden gruplaşmasına hizmet edecektir. HKP (M-L) (Naxalbari) bu türden yaklaşımı tartışmaya açmaktadır: *"Bu birlik hem seçilen konular açısından hem de katılım açısından yeterince geniş olmalıdır, böylece uluslararası Maoist hareket günümüz gerçekliğine uygun bir şekilde temsil edilir. Bu süreç yoluyla birlik ve farklılık noktaları belirlenebilir ve örgütün temeli olması açısından oldukça ileri bir platforma ulaşılabilir."* Başka bir deyişle ortaya çıkan ve keskinleşmekte olan çizgi farklılıklarına odaklanmak yerine, önce kimin bu tartışmaya dâhil olması gerektiğine karar vermeliyiz ve daha sonra bu güçleri *"birlikte"* tutabilecek en alt düzeyde ortak politik çizgi hâkimiyetini (dominator) aramalıyız. 1 Mayıs 2011 çağrısının imzacılarına Birleşik Nepal Komünist Partisi (Maoist) de dâhildir, bu nedenle de *"oldukça ileri platform"*un muhtemelen neye benzediğini ve bunun ne tür bir revizyonizmi tolere edebileceğini anlayabiliriz. Bununla beraber, 1 Mayıs

2001 Çağrısı herhangi bir birleştirici bağa sahip değildir, tam da Devrimci Komünist Parti ABD Manifesto'sunda bahsedilen "aynadaki karşıtlar"ın bazı özelliklerini yansıtmaktadır. Mao'nun proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürme en önemli katkısını tartışmadan ve Maoizm'i halk savaşına indirgeyerek Maoizm'den bahsetmektedir. Birçok açıdan bu 2011 çağrısı DEH'in daha önceki işleyişinde yanlış ve ikincil olan her şeyin merkezileşmesidir ve bu sadece geriye götürebilir. Şimdi 2012'deki en son öneri ile birlikte tam da nereye götüreceğini görmekteyiz: *Bob Avakian'ı karşı-devrimci olarak ilan etmek.*

VIII. MARKSİZMİN GELİŞİMİNDE AŞAMALAR, SÜREKLİLİK VE KOPUŞ

Yukarıda Bhattarai ve Prachanda'nın kendi üsluplarıyla komünist devrimin ilk aşamasını nasıl sunduklarından ve ne kadar yanlış ve bilim dışı olursa olsun dersler çıkardıklarından bahsettik. PKP başkanı Gonzalo'da bu deneyimlerin bazılarını incelemeye başlamıştı ve bir kısmı PKP'nin Gonzalo Düşüncesi dediği şeyde bir araya gelen bir formülasyonlar dizisi geliştirmişti.

Örneğin Gonzalo, sosyalizm altında kitlelerin silahlandırılması önemli problemine odaklanarak, Çin'deki devrimin neden yıkıldığı oldukça önemli sorusunu cevaplamaya çalıştı. Bir taraftan sosyalist bir ülkedeki silahlı güçler önderliği sorunu temel bir sorunken ve karşı-devrime katkı sunmuşken, daha önceki sosyalist toplumların geri dönüşüne neden olan politik ve ideolojik çizgi sorununu tamamiyle kapsadığı söylenemez. Örneğin silahlı milisler olsa bile (Çin'de Mao'nun takipçilerinin geliştirmeye çalıştıkları gibi) onlara kim önderlik edecek? Bu güçlerin gerçek bir proleter çizgiyi desteklemek için kullanılacağı nasıl garanti edilebilir? Peki ya sosyalist devletin merkezi ordusunun daha büyük gücü -güçlü, antagonist emperyalist devletlerin önemli bir güç olduğu bir dünyada hala ihtiyaç vardır- ne olacak?

Fakat Mao'nun sosyalizm altında sınıf mücadelesi ve onun nasıl sürdürüleceği konusundaki yönelimi ve keşiflerini esas almak yerine Gonzalo, komünizme kadarki tüm geçiş sürecinde silahlı mücadelenin sürekli ve hatta belirleyici bir unsur olduğunu tasavvur ederek, "komünizme kadar halk savaşı" alternatif çizgisini geliştirdi. Bu PKP'nin politik iktidar kavrayışı ile ilgilidir. PKP oldukça doğru olarak Lenin'den, "politik iktidar olmaksızın her şeyin yanılsama olduğu" alıntısını öne çıkardı. Fakat aynı zamanda, Marksizm-Leninizm-Maoizm'de politik iktidar en önemli şeydir diyen PKP ifadesinde yansımalarını bulduğu gibi, politik iktidarın başarılması kendi başına nihai amaca dönüşmeye meyillidir. Partimiz, devrimci süreçte politik iktidar kadar önemli olan şeyin, meselenin kimin için ve ne için politik iktidar bağlamında değerlendirilmesi gerektiği olduğuna dikkat çekti. Biz bunun Mao'nun tezinin doğru bir yorumlanması ile uyumlu olduğuna inanıyoruz. Bu, komünist devrimin ilk dalgasının deneyimine farklı yanıtlara bir örnektir, fakat yine de sadece bir örnektir.

Komünizm hedefi, sosyalist geçiş döneminin niteliği ve diğer can alıcı sorunlar ile ilgili bazen embriyonik bir biçimde ortaya çıkmaya başlayan farklı ve çelişkili anlayışların olduğu birçok diğer mesele vardır. Maalesef DEH ve UKH içerisindeki güçlerin çoğu bu sorgulama yolunu takip etmediler.

Bir derecede tüm komünistler en azından sözde Marksizm'in gelişmesi gereken bir şey olduğunu kabul etmektedirler. Sorun şudur: hangi güzergâhta değişim olacak? Yeni sentez ile birlikte Marksizm daha bilimsel, daha doğru, daha devrimci ve özgürleştirici hedefe yönelik mücadeleye rehberlik etmeye ve bu temel üzerinden dünyadaki halk kitlelerini artan oranda çekmeye daha yetenekli hale gelmektedir. Fakat komünistler büyük ihtiyaçlara cevap olmayı başaramazlarsa ve burjuva alanın özgürleştirici olmayan çözümsüzlüğünün peşine takılırlarsa veya devrimin gerçek problemleri ile kendi

aralarına dogmatik bir biçimde duvar örerlerse, ..Bilimimiz, yeni sorunlara ve yeni çelişkilere cevap olma kabiliyetini yitirerek kendi devrimci geçmişinin soluk bir gölgesine dönüşecektir.

Avakian ve Yeni Sentez'in savunucuları dışında komünist devrimin ilk aşamasının ortaya çıkardığı sorunlar üzerinde duranların esas olarak BNKP (M) önderleri, başka bir deyişle, sağ (sağcılar kastedilmektedir-çev.) olduğunu gördük. Elbette ki BNKP (M) önderlerinin geliştirdikleri cevapların hepsi komünist projenin tasfiyesi güzergahına hizmet etmektedir. DEH içerisinde daha dogmatik, biçimsel anlamda "sol" olmaya meyilli olanlar içerisinde sadece birkaç tanesi yazılı argümanlar sundular. Bunun bir istisnası Afganistan Komünist Partisi (Maoist)'tir. Her ne kadar Afganistan Komünist Partisi (Maoist)'in özellikle de İran Komünist Partisi (Marksist-Leninist-Maoist)'ten yoldaşlara karşı kin dolu ve haksız saldırılarını güçlü bir şekilde protesto etmek gerekiyorsa da, yazdıkları "*İran Komünist Partisi (Marksist-Leninist-Maoist) Post-MLM Kayıp Yoluna Girmiştir*" makalesi "UKH'yi yeniden toparlama"ya yönelik bu çabalara ilişkin ideolojiye ve siyasete ışık tutmaktadır. Afganistan Komünist Partisi (Maoist)'nin tartıştığı temel noktalar şunlardır: "komünist devrimin bir aşamasının sona erdiğinin ve yeni bir aşamasının başlatılması gerektiğinin kabulü yanlıştır" ve ayrıca "komünistlerin anlayışının başka bir aşamaya ulaşması gerektiğine inanmak yanlıştır."

Afganistan Komünist Partisi (Maoist)'nin "*post-MLM*" makalesi bunu şöyle ortaya koymaktadır: "*Gonzalo Düşüncesi gibi yeni sentezler, Prachanda Yolu gibi yeni bir yol veya bir "izm" biçiminde Avakianizm, Marksizm-Leninizm-Maoizm'in devamı veya onun daha da geliştirilmesi değildir. Daha ziyade yeni post-Marksizm-Leninizm-Maoizm'in fikirsel silahını ve çerçevesini markalamak için kullanılmaktadır. Peru Komünist Partisi'nin yanlış çizgisinin ortaya çıkardığı şey (Gonzalo Düşüncesi) ve Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in Prachanda Yolu olarak ifade*

edilen daha derin ve ileri sapması ile kıyaslandığında bu çizgiyi daha büyük bir sapma olarak değerlendirmemizin nedeni budur.”

Bob Avakian'ın yeni sentezi -Avakianizm olarak yanlış isimlendirdiği- BNKP (M)'inkinden “daha derin” bir sapmadır ifadesi kendi başına hayret vericidir. Kim devrimden vazgeçmiştir? Kim hedefi burjuva demokrasisini mükemmelleştirmeye dönüştürmüştür? Hangi çizgi dünyada mücadele eden insanlara sırtını dönmüştür? Yine de Afganistan Komünist Partisi (Maoist)'in suçlamasının altında üzerinde düşünülmesi gereken önemli bir şey var: Marksizm'in (veya bu anlamda herhangi bir bilimin) alt bir aşamadan daha üst bir aşamaya gelişim sürecine ilişkin yanlış bir anlayış. Avakian'ın Yeni Sentezi, Afganistan Komünist Partisi (Maoist)'nin iddia ettiği gibi Marksizm'den bir kopuş değil, onun daha da geliştirilmesidir. Afganistan Komünist Partisi (Maoist) tüm bu süreci yanlış anlamaktadır.

Afganistan Komünist Partisi (Maoist) Marksizm'in bir aşamadan diğer bir aşamaya gelişimini şöyle açıklamaktadır:

“Ayrıca, niteliksel değişim düzleminde niteliksel değişim olgunun temel yönü iken, ayrıca niceliksel değişim yönleri de vardır. Bu yüzdendir ki, niceliksel değişim süreci içerisinde nihayetinde niteliksel değişiklikler de birikmiş olur. Niteliksel değişim sürecinde, olgunun temel çelişkisini değiştiren ve onu yeni bir olguya dönüştüren niteliksel bir sıçrama meydana gelir.”

“Marx tarafından kurulan teorik çerçeve de bu yasanın bir istisnası değildir. Marx ve Engels döneminden bu yana bu fikri silah iki ilerici gelişim düzleminde geçti. Bunlar Leninizm ve Maoizm'dir. Burada Leninizm ve Maoizm'in yeni niteliklerini küçümseme niyetinde değiliz. Bizim niyetimiz, Marksizm-Leninizm'de Marksizm'in devamının ve Marksizm-Leninizm'in genelliğinin değişimin özü olduğunu göstermektir. Orijinal Marksizm'den kopuş temel yön değildir. Bu yüzden Marksizm'in,

Marksizm-Leninizm'in farklı düzlemleri esasta tek bir ideolojik silahın farklı gelişim düzlemleridir."

Afganistan Komünist Partisi (Maoist) devrimci komünist bilimin alt düzlemden bir üst düzleme gelişiminde devamlılık ile kopuş arasındaki önemli ilişkiye değinmektedir. Genel anlamda esas yön devamlılıktır -yani ilk olarak Marx tarafından geliştirilen ve daha sonra Lenin ve Mao ve bugün Avakian tarafından başarılı bir şekilde daha üst aşamalara çıkarılan önerilerin, tezlerin ve analiz yöntemlerinin savunulması ve zenginleştirilmesi-, daha önceki anlayışın yanlış veya kısmen yanlış olduğu keşfedilen unsurlarının reddedilmesini içeren kopuş Marksizm'in sıçramalar (ki sıçrama kendi içerisinde sentezi barındırmaktadır) gerçekleştirdiği süreçte genel anlamda ikincildir. Bir anlamda Afganistan Komünist Partisi (Maoist)'in yukarıdaki pasajda bunu tartıştığı görülüyor ve bununla mutabıkız, Marksizm'in tek bir devamlılığı söz konusudur ve bu tek bir ideolojik silahı temsil eder. Fakat bu doğru gözlem, Marksizm'in gelişim süreci içerisinde sıçramalar gerçekleştirdiğini ve bu sıçramaların daha önce doğru olarak kavranan şeylerden kopuşu da içerdiğini görmezden gelmek için kullanılmamalıdır. Senteze ulaşmak hem devamlılığı hem de kopuşu içerir ve bu sayede, hatta daha önceki pozitif unsurlar da dâhil olmak üzere her şey yeniden biçimlendirilir. Afganistan Komünist Partisi (Maoist)'in tartışmasında yeni bir aşamaya ulaşmak, anlayıştaki artımsal (incremental) ilerlemelerin birikiminden kaynaklı, oldukça mekanik bir süreçtir. Bu, daha üst bir anlayış düzeyine ulaşmada, özellikle de devrimci bilimimizin gelişiminde kilit düğüm noktalarında sentezin merkezi rolünü yatay hale getirir. *"Bob Avakian'ın ifade ettiği gibi, komünizm canlı, eleştirel ve sürekli değişen bir bilim olduğu gibi, aynı zamanda bütünsel bir felsefe ve politik teoridir."*

Afganistan Komünist Partisi (Maoist) kopuş ile devamlılık arasına büyük bir duvar örmektedir. İlk olarak, net olunması gereken şey: kopuş ve devamlılığın karşıtların bir birliği

olduğudur. Kavranması gereken şey, onlar arasında diyalektik bir iç içe geçmenin söz konusu olduğudur. Marksizm'in gelişiminde kopuş olmaksızın devamlılığın olamayacağını vurgulamak zorunludur.

Eğer Marksizm yanlı, tek yönlü ve bilimsel olmayan yönler ve unsurlardan kopmazsa Marksizm bilimsel nüvesi ile devamlılığını sürdüremez. Eğer Marksizm, toplumsal pratik ve daha genel olarak insan bilgisinin ilerleyişi süreci içerisinde yanlı olduğu keşfedilen daha önceki anlayışlarını ayıkamazsa, eğer bu anlamda önermelerini sürekli olarak yeniden incelemese bir bilim olmaktan çıkar. Bu, daha önceki anlayışta ve pratikte var olan ve Marksizm'in temel bilimsel anlayışına ters düşen ikincil, fakat yine de gerçek olan ve zarar veren, unsurları eleştirmede Avakian'ın yaptığı şeydir. Ve sonuç sadece, basitçe, düzeltmeleri veya değişiklikleri mevcut olan Marksizm-Leninizm-Maoizm'in bütününe eklemek değildir: daha önce var olan anlayışın kendisi yeniden biçimlendirilir, yeni bir sentez ortaya çıkar. Afganistan Komünist Partisi (Maoist)'in, anlayıştaki nicel ilerlemelerin niteliksel sıçramalara götüreceği mekanik ifadesi ve bunu Marksizm'in gelişimine uygulama çabaları, Marksizm'in herhangi bir ülkedeki uygulanışının otomatik olarak teorik anlayışta buna tekabül eden ilerlemeye götüreceği yanlı görüşü ile ilgilidir. Mücadelesinin en doruk noktasında PKP destekçilerinin çoğu içerisinde argüman hiçbir zaman yüzeyde olanın ötesine geçememekteydi: Peru devrimi ilerlediği için bu ilerlemenin kabulü Gonzalo Düşüncesi'nin evrensel geçerliliğinin de kanıtıydı. Tam tersi olarak da bazı yoldaşlar Çin'den bugüne herhangi bir sosyalist devrim gerçekleşmediği için teori alanında bir sıçrama olamayacağını savunmaktaydılar. Bu tip düşünce ağır bir biçimde ulusalcılık ve amprisizm ile muzdariptir.

Şimdi tekrar Afganistan Komünist Partisi (Maoist)'nin, Marksizm'e niceliksel ve niteliksel eklemeler konusundaki argümanlarına geri dönelim. Gerçekte niteliksel atılımlar-her

ne kadar kesinlikle kapsasa da- sadece kısmi doğruların sonucu değildir. Herhangi bir bilimin gelişimindeki belli düğüm noktalarında biriktirilmiş deneyim, daha fazla tartışma ve diğer alanlardaki keşiflerin ve tartışmaların etkisi daha önceki doğru varsayımların ve anlayışların bir kısmının yeniden incelenmesini gerekli kılar.

Afganistan Komünist Partisi (Maoist)'in, Marksizm'in daha üst bir kavrayışına ulaşma ve onun etrafında birleşme sürecine o kadar şiddetle itiraz etmesi anlaşılmaz değildir. Doğrusu, bizzat DEH'in oluşturulması ve daha sonraki Marksizm-Leninizm-Maoizm formülasyonunun kabul edilmesi sürecinde anlayışımızda aşama ve sıçrama problemi üzerine doğrudan mücadele edildi. DEH içerisinde dahi, Marksizm-Leninizm-Maoizm'in Marksizm-Leninizm'in daha üst bir gelişimi olmadığı konusunda dışıyla tırnağıyla mücadele edenler vardı . Bu reddedişin merkezinde, birçok alanda Mao'nun Stalin'in hatalarına karşı getirdiği eleştirilerin (sosyalizm altında sınıf mücadelesi anlayışı, halk arasındaki çelişkiler ile halk ve düşman arasındaki çelişki arasındaki fark, karşıtların birliği ve mücadelesinin diyalektiğin merkezi yasası olarak görmek vs.) inatçı inkârı yatmaktadır. Mao'nun katkılarına yapmacık bir bağlılık görüntüsü çizilirken, bunlar mevcut teori gövdesine basit katkılar olarak görülmekteydi. Bu eklemelerin ayrıca bazı fikirlerin reddedişini ve bazı diğerlerinin yeniden biçimlendirilmesini gerektirdiğini kabul etmeye karşı bir reddediş söz konusuydu. Bazen, Mao'nun bazı yönleri Stalin'den daha iyi anladığı, fakat bunun, Mao Stalin'den daha sonra yaşadığı için ve daha fazla deneyim biriktiğinden dolayı - sanki daha fazla deneyim kendi başına daha ileri bir anlayışa götürüyormuş gibi- böyle olduğu dahi kabul edildi.

Gerçeklikte proleter devrim yapmanın yeni deneyimleri genel olarak tek bir yeni açıklamaya değil, farklı, çelişkili açıklamalara götürür. Bunlar iki-çizgi mücadelesine götürür. Bizim görüşümüze göre Çin'deki darbe, sosyalist toplumda kapitalizmin restorasyonu tehlikesi ve proletarya diktatörlüğü

altında devrimi sürdürme gerekliliği ile ilgili Mao'nun bütün tezlerinin trajik ve şanssız bir test edilmesidir. Bu darbe onun temel tezlerini hem doğrulamıştır ve hem de onun geliştirdiği anlayışın daha da geliştirilmesi ve yeniden şekillendirilmesi için büyük oranda materyal sunmuştur. Fakat birçok diğerleri böyle bakmıyorlar ve doğrusu, bu sonuç zorunlu olarak kendiliğinden ortaya çıkacak bir şey değildir. Enver Hoca ve birçok diğerleri Çin'deki kaybın Maoizm'in kullanışsız olduğunun kanıtı olduğunu düşündüler.

Bugün devrimci komünizm Bob Avakian'ın yeni sentezi üzerinden bir kez daha kendi gelişiminde yeni bir aşamaya ulaştı. Bilimizdeki daha önceki gelişimler gibi bu da hem devamlılığı ve kopuşu ve hem de parçalardan oluşan bütünün (ensamble) yeniden biçimlendirilmesini içermektedir. Yeni Sentez, Mao'nun ötesine geçerek ve Mao'un öğretilerinin bilimsel yönleri ile çelişen unsurları, ikincil de olsalar, tanımlayarak Mao ile gerçek bir devamlılık sunmaktadır. Bizzat Bob Avakian'ın cümleleriyle ifade etmek gerekirse (DKP, ABD'den Manifesto'da ifade edilen): “ Bu Yeni Sentez'in önemini ve potansiyel pozitif gücünü küçümsemek çok önemlidir: bir taraftan Uluslararası Komünist Hareketin ve şimdiye kadar var olmuş olan sosyalist ülkelerin tarihsel deneyiminden olumlu olanları öne çıkarırken ve yeniden düzenlerken, önemli hata ve eksiklikleri eleştirmek; bir bütün olarak yeni ve radikal olarak farklı bir dünyanın – yeni ve daha ileri bir temelde – yaşayabilirliğini ve evet arzu edilebilirliğini diriltmek ve bunu materyalizm ve diyalektiğin daha sağlam bir temeline yerleştirmek... Bu nedenle umudun kaynağı olarak sağlam bir bilimsel temele dayanan bu anlayışın taşıdığı potansiyeli küçümsememeliyiz.”

Bu mektubun gelişimi içerisinde, yeni senteze dâhil edilen bu unsurların bazılarından bahsettik. Daha kapsamlı değerlendirme için DKP, ABD'den Manifesto ve diğer dokümanlarına başvurulmasını öneriyoruz . Sınıf gerçekliği anlayışının ve Avakian'ın “proletaryanın şeyleştirilmesi” dediği şeyin

atılması yeni sentezin felsefi ve epistemolojik unsurlarının parçasıdır. UKH içerisinde keskinleşen şimdiki iki-çizgi mücadelesi bu ideolojik sorunları içermektedir.

Avakian aynı zamanda halen varlığını sürdüren, Marksizm'i bir bilim olarak anlamaya engel olan dinsel-benzeri unsurları tanımlamış ve eleştirmiştir. Marks ve Engels'in Hegel'den ödünç aldıkları "yadsımanın yadsınması" veya sık sık tekrarlanan "komünizmin kaçınılmaz zaferi" ifadesi devrimci komünizmde bir karşı-akım olarak her zaman var oldu. DEH içerisinde bu yanlış fikirlerin bazıları Gonzalo'nun "maddenin binlerce yıllık hareketi komünizme ilerliyor" anlayışı tarafından daha üst bir aşamaya çıkarıldı. Bu türden düşüncelerin, yoldaşların ve kitlelerin cesaretini arttırmaya yönelik sadece boş zafer vurgusu olarak üzerinden geçilemez. Dinsel-benzeri düşünüş devrimci komünizme bir bilim olarak bakmanın ve onun bir bilim olarak ilerlemesine yardım etmenin önünde durmaktadır. (Ki bir bilim olarak komünizm gerçekliği daha bütünlüklü tahmin edebilir ve dünyayı değiştirmek için daha da iyi bir araç olarak hizmet edebilir.)

Bunun ışığında ayrıca bir bilim olarak Marksizm'in rolü ve bir sınıf olarak proletarya ile ilişkisi konusunda önemli bir tartışma bulunmaktadır. DEH içerisinde bunun yanlış ve mekanik bir kavrayışı genişçe kabul görmektedir. Bunun, Marksizm'de gerçek ile taraflılık arasındaki ilişkiye ilişkin kısmından HKP (M-L) (Naksalbari)'den Ajith ile Mücadele'deki tartışmada bahsedildi. Marksizm proletaryanın çıkarlarına taraftır, fakat Marksizm taraflı olduğu için taraf değildir. (Cümle olduğu gibi çevrildiğinde şöyle bir şey çıkıyor: Marksizm proletaryanın çıkarlarına taraftır, fakat onun taraf oluşundan dolayı taraf olduğu doğru değildir. Burada kastedilen şey Marksizm'in genel anlamda bir tarafı teşkil etmediği, fakat somutta proletaryanın çıkarlarına taraf olduğudur. Anlaşılması açısından düzeltme ihtiyacı duydum. Zaten ne kastettiğini devamında biraz daha açıklamaktadır. -çev.) Doğrusu, Marksizm'in taraftarlığının temel nedeni nihai çıkarları

toplumu meta üretimi alanının ilerisine götürmekte yatan bir sınıfın (proletarya) objektif pozisyonunda ve nihayetinde bununla ilişkili olan her şeyde yatmaktadır.

Sadece bu anlamda Marksizm'in taraf olduğu söylenebilir. Bu hiçbir zaman belli bir anda veya belli bir ülkede işçilerin bilincinin bir yansıması veya işçilerin acil veya özgül veya kolektif çıkarlarını yansıtan bir ideoloji olarak sunulamaz ve sunulmamalıdır. Bu, Avakian'ın, meta üretimi biçiminde ve sınıflı toplumun tarihsel gelişiminde belli bir konum işgal eden bir sınıf olarak proletaryayı yaşam kalitesinden öte düşünmede, soyutlamada başarısız olmak ve bunun yerine proletaryaya belli bir ülkede veya durumda bulunan somut veya gerçek işçilerin bir yığını olarak bakmak anlamına gelen "proletaryanın şeyleştirilmesi" eleştirisinin önemli bir noktasıdır. Tüm baskı ve sömürü ilişkilerinin komünizme ilerleme yoluyla dünya ölçeğinde ortadan kaldırılması bir sınıf olarak proletaryanın -ve belli proleterlerin veya hatta bu veya şu ülkedeki veya bir dönemdeki bir bütün olarak proletaryanın fikirleri veya daha acil ve sınırlı çıkarları değil- objektif rolüdür ve bir sınıf olarak onun temel çıkarlarıdır. Ki bu çıkarlara temel olarak komünizm tekabül eder ve hizmet eder.

Burada bir kez daha devamlılığı ve kopuşu görüyoruz. Marx ve Engels önce insanlık tarihinde toptan bir yeniçağa götürme dünya çapında-tarihsel görevine vurgu yaptılar. Hem Lenin ve hem de Mao revizyonist tahrip etmeye karşı bu anlayışı savundular ve böyle yaparken onu daha da zenginleştirdiler. Lenin'in önemli Ne Yapmalı çalışması komünistlerin bir sendika sekreteri değil, halkın koruyucu önderleri olduğunda ısrar eder ve bilincin rolüne ilişkin Lenin'in tüm tartışması oldukça önemli doğru bir anlayışı yansıtmaktadır. Bu çalışmanın, Lenin'in en çok görmezden gelinen ve/veya tahrif edilen ve saldırıya uğrayan yazılarından biri olması şaşırtıcı değildir, çünkü tam da kendisini komünizm olarak sunan ekonomizme ve dar bakış açısına karşı çıkmaktadır. Benzer

olarak Mao KP'ye Marks'ın "proletarya ancak tüm insanlığı özgürleştirerek kendisini özgürleştirebilir" sözünü ne çıkarmada ve poplarize etmede önderlik etti. Fakat KP'de ayrıca bu görüş açısını kaybeden veya gerçeğe ulaşmaya ilişkin olarak sömürülen sınıfsal konumundan veya o kesim kitlelerini temsil etmesinden kaynaklı belli insanlara bir tür "zel yer" atfeden –bir tür şeyleştirme- ikincil eğilimlerin olduğu da doğrudur. SSCB'de Stalin nderliği dönemindeki bu tipten daha kötü yanlışlardan ve Stalin'in "komünistler bir tür özel bir kumaştan yapılmadırlar" ısrarından bahsetmeye bile gerek yoktur.

Böylece Avakian'ın "proletaryanın şeyleştirilmesi" eleştirisi, Mao'nun ve ondan önce gelenlerin bir sınıf olarak proletarya ve devrimci süreç arasındaki ilişkiyi kavrayışlarındaki bazı bilimsel olmayan ikincil anlayışları ve pratiklerinin bir eleştirisi ve onlardan kopuştur. Aynı zamanda Avakian devrimci komünizmin tüm gelişimi içerisinde sürekliliğini devam ettiren devrimci nveyi savunmakta ve onu daha ileri götürmektedir. Komünistlerin insanlığın zgrleştiricileri olduklarına ilişkin bu bütünlüklü vurgu, hem Marx'tan bu yana komünizmin tüm tarihi boyunca sürekliliği olan içeriğin devamıdır ve hem de mekanik materyalizm ile ve sınıf gerçeği ve "şeyleştirilmiş" proletarya anlayışları ile ilişkili karşı akımlardan kopmayı gerektirmektedir.

IX. KOMÜNİST DEVRİMİN YENİ BİR AŞAMASI İÇİN TEORİK ÇERÇEVE

Bazı yoldaşların istekli dşnşlerine veya kuruntularına rağmen, eğer komünist hareket düşmanın iftiralarını cevaplayacaksa ve boşa ıkaracaksa yapmamız gereken çok şey var: proleter devrimin bütün ilk dalgasının bilimsel bir özetini sunmak: ve gerçekleştirmek için mücadele ettiğimiz toplumun uygulanabilir, çekici ve ikna edici bir vizyonunu ortaya koymak.

Bob Avakian'ın yeni sentezi sağolsun, bir taraftan yanlış olan ve komünizme ters düşen –örneğin sınıf gerçeği ve bununla ilişkili “proletaryanın şeyleştirilmesi” anlayışı, ulusalcılık, pragmatizm, ve pozitivism- unsurları ve yine daha önceki sosyalist toplumlarda proletarya diktatörlüğünü sürdürmedeki ikincil -fakat gerçek- hataları ciddi bir şekilde eleştirirken, diğer taraftan komünist hareketin büyük başarılarını bilimsel bir biçimde ve şevkle savunan bir temel bulunmaktadır. Doğrusu bu iki görev birbirinden ayrılmaz bir şekilde iç içedir: Geçmiş hataları eleştirmeksizin başardıklarımızı başarılı bir şekilde savunamayacağız. Kendimizi başardıklarımızın üzerine temellendirmeksizin gelecek sefere daha iyi yapmak için üstesinden gelmemiz gereken gerçek hataları göremeyeceğiz. Bu ideolojik ve politik görevler dünya ölçeğinde ve her ülkede mevcuttur.

Dikkati temel ideolojik ve politik çizgi sorunlarına yoğunlaştırmaya karşı çıkarken, saati geri almak ve DEH'i veya başka bir uluslararası örgütü daha önceki temel üzerine ve kesinlikle güçleri örgütlemeye kalkışmaksızın inşa etmek ne mümkündür, ne de arzu edilendir. Bu meselede devam edebilecek herhangi bir şüphe 2012 tarihli “öneri” (bu mektubun ekinde bahsedilen) ile dağıtılmalıdır. Şu anda ifade edilen ve savunulan şey bütünüyle yanlış bir ideolojik ve politik çizgiyi temsil etmektedir. Bu, Yeni Sentez yoluyla daha da geliştirilen devrimci komünizme karşı ve o olmaksızın “komünistleri yeniden bir araya getirmeye” yönelik bir çabadır.

Bu önerinin yazarları, bir taraftan “karşı-devrimci” suçlamalarını savururlarken ve bu en son savaşa imza koymalarını diğerlerinden beklerken, yeni sentezin gerçek bir tartışılmasından kaçınmayı ve onu engellemeyi umut etmektedirler. Bir taraftan DEH'in oluşturulmasının ve gelişiminin tarihsel olarak temsil ettiği gerçeğe sırtlarını dönerken, diğer taraftan DEH'in başarılarında hak iddia etmektedirler. Gerçeklikte eğer “öneri” kabul edilirse bu

sadece DEH'in gerçək başarılarını yadsımak olacaktı ve DEH'in kuruluş amacına ters düşecekti. Bu tür bir yaklaşım proleter devrimin ilerlemeye büyük ihtiyaç duyduğu bir dönemde sadece bir gerilemeye neden olacaktı. O ilerleme için bir çerçeve mevcuttur.

Uluslararası Komünist Hareketi meydana getirenler ve diğerleri içerisinde esaslı bir tartışma yürütmeye yönelik ciddi bir ihtiyaç bulunmaktadır. Bu mücadele içerisinde ortaya çıkan - başarılı neticeyle- yeni bir jenerasyonun politik gelişimi ile derinden kesişebilecek ve onu güçlendirebilecek bir tartışmadır. Günün politik ve ideolojik sorunları ile uygun bir şekilde yüzleşmede başarısızlığa uğramak ve yanlış sonuçlar çıkarmak komünist hareketin aşağı doğru kayışını daha da hızlandıracaktır.

Sadece daha derin bir düzlemde bir politik ve ideolojik birlik sağlama temelinde, komünist güçlerin pratik birliğinin en iyi şekilde nasıl daha da ilerletileceğine daha yakından bakmak mümkün olacaktır. **“Geleceğin öncüsü” olmak ile “geçmişin tortusu” olmaya düşme arasında tercih yapma sorunu kendisini dayatmaktadır** –ve bu mücadelenin sonucunun muazzam etkileri olacaktır. DEH'i ve Uluslararası Komünist Hareketi meydana getiren tüm güçlerin, hem mevcut kayışın önüne geçilmez bir noktaya gelmesine neden olma tehlikesini ve hem de komünist devrimin yeni bir aşamasına geçişin gerçək ihtimalini ve ihtiyacını içerisinde eşit derecede barındıran sürece enerji ve dikkat sunmaları zorunludur. Doğrusu bu tartışma şimdiden gecikmiş durumdadır ve bu tartışmayı ihmal etmenin iyi bir nedeni veya geçerli bir mazereti olamaz.

DEH'i bir araya getiren güçler içerisinde bir iki-çizgi mücadelesi kesin bir şekilde ortaya çıktı. Ve bundan geri dönüş olamaz.

“Devrimci Komünist Parti ABD'den Bir Manifesto” çalışmasından alıntılanmak gerekirse: *“Her yerdeki devrimcilere ve komünistlere, kökten farklı temelde çok daha iyi bir dünyaya*

özlem duyan herkese: her ne biçimde olursa olsun geçmişe geri sürüklenip orada mesken tutmayalım – bunun yerine komünizm hedefine ve insanlığın binlerce yılın geleneğinin zincirlerinden kurtuluşuna doğru cesaretle ilerleyelim.”

Devrimci Komünist Parti, ABD
1 Mayıs 2012

Ek:

Devrimci Enternasyonalist Hareketi'in katılımcı parti ve örgütlerine yönelik bu mektubu sonlandırırken, "DEH'in birkaç partisi" tarafından *Dünyada Durum Üzerine* ve *Yeni Bir MLM Enternasyonal Örgüt İnşa Etmek İçin Konferansa Yönelik Bir Öneri* başlıklı, imza için dağıtılan iki dokümanın varlığından haberdar olduk. Bu iki doküman partimizin yıllardır dile getirdiği analiz ve argümanlarla gerçek bir tartışmaya girmeye teşebbüs etmezken, Bob Avakian'ın Yeni Sentezini "revizyonizm" olarak karakterize etmeye ve hatta daha ileri giderek "partimizin sadece devrim ve komünizm yolundan sapmakla" kalmadığını, fakat DEH'in bugünkü krizinden ve iflasından sorumlu olarak "karşı-devrimci bir çizgiye sahip olduğunu" ilan etmeye cüret etmektedirler. Bu dokümanlar ayrıca, BNKP (M)'deki "Prachanda-Bhattarai çizgisi" olarak adlandırdıkları şeye ilişkin ikincil derecede bir dizi eleştiri sıralamaktadırlar, fakat bu, görüleceği gibi, bu dokümanların yazarının kuyrukçuluğunu gizlemek ve bir bütün zaman sürecinde süren ve yeni bir biçimde bugüne kadar gelen BNKP (M)'deki revizyonist çizgi nedeniyle bir özür olarak sadece bir "temelsiz " çizgidir. Bu dokümanların açık hedefi Bob Avakian ve onun komünizmin yeni sentezidir.

Bu dokümanların içeriği, hepsi mektubumuzun bahsettiği biçimde, yıllardır DEH içerisinde var olan sorunlarla da alakalı olan, ideolojik ve politik problemlere ve ona tekabül eden metoda yönelik mükemmel bir örnek sunmaktadır. Komünistlerin, komünist hareket içindeki güçleri, revizyonist ve karşı- devrimci olarak damgalama ve özellikle de neden çizgilerinin revizyonist veya karşı-devrimci oldukları ile ilgili herhangi bir argüman ileri sürmeden bunu yapmama konusunda doğru bir ilkeleri vardı. Böyle bir sonuca, ancak ilgili sorunlara yönelik yoğun bir politik ve teorik inceleme yapıldıktan ve şu ya da bu hatalı çizgiye düşenleri kazanmaya yönelik ilkeli bir mücadele yürüttükten sonra varılabilir. Partimizin BNKP(M)'nin

revizyonist çizgisine karşı 5 yıldan beridir sürdürdüğü mücadele bu doğru yaklaşımın bir örneğidir. Bununla beraber, yeni bir enternasyonalist örgüt kurmaya yönelik şu andaki çabaların arkasındakiler farklı bir mantığa, UKH içerisinde iki-çizgi mücadelesi sürdürme temel anlayışını ortadan kaldıran bir mantığa uygun olarak hareket etmektedirler. Alice Harikalar Diyarında'ki Kızıl Kraliçe gibi önce cezayı vermekte sonra da yargılamaktadırlar. Bu yaklaşım biçimi bir kaza değildir. En uç ve temelsiz suçlamaları onlara yönelik destekleyici herhangi bir kanıt sunmaya yönelik en küçük bir çaba göstermeden ileri sürmek ve gerçeği umursamaz bir biçimde hiçe sayma, kendi başına, örgütleyicilerinin geliştirmek istedikleri "komünist hareket" biçimi ile uyumlu ve böyle bir yaklaşımın ortaya çıkaracağı gelecek toplum anlayışının yansıması bir ideolojik ve politik çizginin işaretidir.

Birçok yoldaş bugüne kadar ideolojik ve politik mücadele keskinleşirken köşelerinde oturdular. Bu yeni "inisiyatif" in önderleri, "birlik için farklı bir kriter ortaya koymaya çalıştıkları, ve özellikle de Mao'nun "ideolojik ve politik çizginin belirleyiciliği" vurgusuna karşıt olarak, Maoist önderlikli halk savaşını dogmatik ve pragmatik bir biçimde kendi "referans noktaları ve stratejik dayanakları" olarak ele aldıkları için, bu türden desteksiz uğraşla başları belaya girmemektedir. Bununla beraber, bunun -bazıları böyle düşünmüş olabilir- çizgilerin ayrıştırılmasından kaçınma ve komünist hareketin parçalı bir birliğini kabaca bir araya getirme pragmatist çabası olduğunu vurgulamak önemlidir. Bu tür bir yaklaşım yeterince kötü ve başarısızlığa mahkûmken, gerçek içeriği ve hedefleri çok daha kötüdür. Onların merkezi hedefleri bugünün dünyasında yaşayabilir bir devrimci komünizmin ortaya çıkışına ve gelişimine karşı çıkmaktır.

Burada belirttiğimiz dokümanlardaki yanlış olan her şeyi ortaya koyma durumunda değilken, şimdiye kadar yazdıklarımızın onların savundukları ideolojik ve politik çizgiyi değerlendirmede önemli bir kriter sunduğuna inanmaktayız.

Bu yeni dokümanlar DEH'in sonunu ilan etmektedir. Bırakalım bütünlüklü bir mücadeleyi, yıllardır hareketimizin gündeminde olan temel komünizm meseleleri DEH'in çoğu parti ve örgütü tarafından çok seyrek gündeme getirilmektedir. Tam da bu sorunlara eğilmek mektubumuzun amacıdır.

Dipnot:

(1) Bkz: <http://yenikomunizm.com/devrimci-komunist-parti-abdnin-manifestosu/>